

JAK ZASÁHL SYSTÉM

OČKOVÁNÍ

**DO ŽIVOTA
NĚKTERÝCH RODIN**

OBSAH

SLOVO ÚVODEM	4
OBAVY Z OČKOVÁNÍ DĚTÍ JE TŘEBA VNÍMAT PaedDr. ALENA GAJDŮŠKOVÁ	6
CO ZMĚNIT PŘI OČKOVÁNÍ DĚTÍ? JIŘÍ BERAN PROFESOR 2. LF UK V PRAZE	8
PŘÍBĚHY NAŠICH DĚTÍ	
ZE ZDRAVOTNÍCH PROBLÉMŮ ZAČAL MÍT I DEPRESE.....	13
BEZMOC – EPILEPSIE PO OČKOVÁNÍ	15
MILENČIN OČKOVACÍ PŘÍBĚH KONČÍ SMRTÍ.....	17
ROK PLNÝ PLÁČE A NESNESITELNÉHO SVĚDĚNÍ	20
NEPŘIJAT DO MŠ I PŘES KONTRAINDIKACI K OČKOVÁNÍ.....	22
PROHLOUBENÍ AUTISTICKÝCH PROJEVŮ	23
NEJSEM VĚC.....	25
OČKOVÁNÍ NÁM VZALO SPÁNEK.....	27
PROTIPRÁVNÍ NAHLÁŠENÍ NA HYGIENĚ PEDIATREM	29
MAX A PORUCHA SPÁNKU	30
SEBIK A OČKOVÁNÍ	32
ZARDĚNKY PO PRIORIXU	33
NEJHORŠÍ ROZHODNUTÍ V ŽIVOTĚ.....	35
DCERA BYLA VYLOUČENA ZE ŠKOLKY	37
PEDIATRIČKA NEUZNALA NEŽÁDOUCÍ ÚČINEK.....	39
KDYŽ ZAČAL HOUKAT MONITOR.....	40
ADÁMEK RÁNO OTEVŘEL RUČÍČKY A KŮŽE MU POPRASKALA	42
MÁME SE ŘÍDIT POKYNY VÝROBCE VAKCÍNY, NEBO LÉKAŘE?.....	45
MAGDALENKA NÁM OCHRNULA	47

NAJEDNOU SE NEMOHL NADECHNOUT	50
ADÁMKA VYLOUČILI Z MŠ JEŠTĚ NEŽ BYL PŘIJAT	52
JÁ U NÍ SEDĚLA A MODLILA SE, ABY SE NEUDUSILA	54
NAJEDNOU JSEM MĚLA HADROVOU PANENKU	56
KDO SE HLÁSÍ NA HLÍDÁNÍ?	57
ROZPORUPLNÉ NÁZORY LÉKAŘŮ NA OČKOVÁNÍ NEDONOŠENCŮ	60
ONEMOCNĚNÍ MOZKU SPOJENÉ S OBRNOU	64
OBAVA Z DALŠÍHO OČKOVÁNÍ	66
ŠIMONEK MÁ TĚŽKOU EPILEPSII.....	68
VÝSLECH NA OSPOD	70
DAVID – REGRESE VE VÝVOJI	72
SPALNIČKY PO MMR.....	75
RADOVÁNEK	77
STÁT MI NEPOMŮŽE?	82
AUTISTOU PO OČKOVÁNÍ	84
NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY VAKCÍNY U DOSPĚLÉHO	86
OSKÁREK DOSTAL ZÁNĚT LEDVIN	87
NEINFORMOVANÝ SOUHLAS	89
SLOVO NA ZÁVĚR PREZIDENTA SVAZU PACIENTŮ ČR	91

SLOVO ÚVODEM

Vážené poslankyně, vážení poslanci,

je nás řádově několik tisíc rodin postižených aktuálně nastaveným systémem očkování. Proto jsme si dovolili pro vás připravit brožuru ve spolupráci se Svazem pacientů ČR, která vás s našimi příběhy seznámí a umožní vám nahlédnout na projednávanou novelu Zákona o ochraně veřejného zdraví z perspektivy rodičů a jejich dětí zasažených tímto systémem.

Zároveň bychom vás chtěli požádat o přijetí návrhu novely Zákona o ochraně veřejného zdraví doporučené senátem pod číslem sněmovního tisku 270/9. Tento návrh představuje změnu přístupu k provozovatelům zařízení péče o předškolní děti a organizátorům akcí pro děti tak, aby se i nekompletně očkováno dítě mohlo účastnit kolektivních akcí a předškolní výchovy v rámci dětské skupiny, mateřské školky a jiné, bez hrozby sankce pro provozovatele, tak jak je to běžné ve většině evropských zemí. Níže předkládáme argumenty, proč by bylo vhodné změnit nynější omezení přístupu nedočkovaných dětí do kolektivu a následný systém sankcí nejen pro tyto provozovatele, ale i pro nás rodiče.

- Z 31 zemí Evropy odpírá účast dětem, které nejsou úplně naočkované, v dětských skupinách, mateřských školách, volnočasových aktivitách pouze maximálně 6 států. Děti, které u nás nesmí jet na tábory, tak mohou bez problému odjet na tyto akce ve všech okolních zemích, včetně Slovenska.
- Ministerstvem zdravotnictví nebyly předloženy žádné dokumenty, údaje či data, která by objektivizovala rozsah problému, který existuje, s neúplně očkovanými dětmi. Dnes do školek nemohou děti, které z povinných 9 vakcín mají naočkováno třeba 7 nebo 8 vakcín (např. chybí vakcína proti hepatitidě B – nemoci narkomanů, která je přenosná krví a pohlavním stykem, nebo vakcína proti tetanu, který je mezi lidmi nepřenositelný).
- Taktéž nebyla předložena data, která by legitimizovala epidemiologické opatření, které spočívá v odepření přístupu dětí do kolektivu. Zároveň není vysvětleno, proč není možné, aby dítě chodilo v pěti letech do školky, když o rok později je povinno nastoupit do školy očkováno či ne(do)očkováno.
- Dále je s podivem, že dítě účastnící se akce, která trvá 5 dní, není ohrožením pro kolektiv a provozovatel za něj pokutu dostat nemůže. Bude-li však akce jen o den delší, stává se toto dítě potencionální hrozbou pro kolektiv i pořadatele.
- Ministerstvo často uvádí obavy z průlomu kolektivní imunity, která má chránit jedince s imunodeficitem. Přitom se i tyto děti běžně pohybují v popula-

ci, která ač je proočkována, nedisponuje již imunitní ochranou na očkované nemoci, protože většina vakcín poskytuje ochranu pouze na několik let. Učitelé ve školce, kuchařky, rodiče, lidé v obchodech, na hřištích – tito všichni běžně ohrožují děti s imunodeficitem. Jde vlastně o většinu populace – kromě občanů cca do 20 let a starší generace, která měla šanci nemoc, zanechávající trvalou imunitní ochranu, prodělat. Je tedy otázkou, jak efektivní kolektivní imunita může v populaci být.

- Je s podivem, že k tomuto „průlom“ nedochází ve všech zemích Evropy, včetně Slovenska, kde není očkování pro přístup do dětského kolektivu vyžadováno. Jedinou zemí západní Evropy, která vyžaduje očkování k přijetí dítěte do školky je Francie (kde se povinně očkuje proti třem nemocem) a část Belgie (očkuje se povinně proti jedné nemoci). Pokud by bylo toto opatření opravdu nezbytným k zachování veřejného zdraví, jistě by bylo využíváno i v okolních státech.
- Negativní zkušenosti s očkováním a jeho důsledkem na zdraví dětí mohou vést rodiče k oprávněným obavám z pokračování v dalším očkování. Rodiče mají právo, ale i povinnost chránit zdraví svého dítěte. Tyto děti by neměly být trestány odpíráním předškolního vzdělávání a účasti na různých volnočasových akcích. **Proto vítáme senátní návrh s těmito změnami:**
 - Mateřské školy by měly mít povinnost pouze zjistit stav očkování, aby v případě vzniku konkrétního infekčního rizika mohlo být správně zareagováno a mohla být přijata vhodná opatření s ohledem na zdravotní stav dětí v kolektivu. Tento přístup je obvyklý v naprosté většině evropských zemí.
 - Stejnou povinnost by měli organizátoři akcí pro děti. Děti, které spolu běžně skoro každý den chodí do školky, nemá žádný racionální důvod navzájem separovat na krátkodobých společných pobytech. Toto opatření je zjevnou snahou státu trestat neočkující a neočkované za každou cenu všude tam, kde je to jen trochu možné.

Děkujeme vám jménem rodičů za vaši ochotu naslouchat a za respektování práv rodičů, která jsou neoddělitelnou součástí demokracie ve všech vyspělých státech.

S úctou

MUDr. Magda Zálešáková
JUDr. Ing. Dana Sárová Ph.D. LL.M

OBAVY Z OČKOVÁNÍ DĚTÍ JE TŘEBA VNÍMAT

PaedDr. ALENA GAJDŮŠKOVÁ |

1. VICEPREZIDENTKA SVAZU PACIENTŮ ČR

Povinné očkování dětí u některých spoluobčanů stále vyvolává neklid. Dokonce i Ústavní soud ČR se k tomu musel vyjádřit, když rodičům vzkázal, že chtějí-li děti do veřejných školek, musí očkování podstoupit. Jak se k tomu má veřejnost postavit?

OBAVY Z OČKOVÁNÍ DĚTÍ JE TŘEBA VNÍMAT

V souvislosti s veřejnou diskusí kolem očkování dětí je třeba také vycházet z více faktů, a proto Svaz pacientů ČR požaduje analýzu dopadů povinného očkování dětí z pohledu očkovacího kalendáře, včetně ohledu na časování aplikace u nedonošených dětí. Dále požadujeme zveřejnění studie o interakcích při spojování vakcín, zejména hexavakcíny např. s očkováním proti rotavirům či dalšími, jak se mnohdy v praxi děje. K těmto výsledkům žádáme jasné stanovisko odborné pediatrické společnosti a revizi očkovacího kalendáře tak,

aby se minimalizovaly možné nežádoucí účinky očkování. S těmito požadavky se Svaz pacientů ČR obrací na Pediatrickou společnost, Ministerstvo zdravotnictví a Hlavního hygienika ČR.

«Svaz pacientů ČR požaduje analýzu dopadů povinného očkování dětí z pohledu očkovacího kalendáře, včetně ohledu na časování aplikace u nedonošených dětí.»

Debata o povinném očkování dětí má několik otazníků. Z lidskoprávního hlediska je třeba zodpovědět otázku, zda má přednost individuální právo nebo je nutné respektovat i právo ostatních jedinců, kteří tvoří jakousi skupinu. Ústavní soud

již k tomu řekl, že sloučená práva jedinců musí jednotlivce respektovat. Zkrátka svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda jiného.

Nicméně to nijak nezmenšuje obavy rodičů a prarodičů z možných negativních dopadů a vedlejších účinků očkování, zvláště jedná-li se o děti

nedonošené, či jinak oslabené. Ministerstvo zdravotnictví na tyto obavy musí reagovat.

Z medicínského pohledu je otázka, zda očkování tak, jak je u nás nastaveno očkovacím kalendářem, odpovídá současnému zdravotnímu stavu populace a zda aplikace jednotlivých vakcín či jejich slučování je únosné, jestliže se ukazuje, že vzrůstá počet dětí, které to špatně snášejí.

Není se co divit rodičům a prarodičům, že se o své děti a vnoučata bojí. Otázky, které je nutné si klást v souvislosti s povinným očkováním dětí, je třeba zodpovědět.

Česká pediatrie patří ve světě k nejlepším. Systém zdravotní péče o děti, od prenatálního vývoje do dospělosti, je již od profesora Švejcara a jeho předchůdců špičkový. Máme díky němu nejnížší kojeneckou úmrtnost na světě. Je to i díky propracovanému systému očkování, prevence, husté síti dětských lékařů a rovnému přístupu k lékařské péči pro každého. Bylo by škoda tento systém rozbírat neschopností reagovat na změněné podmínky ze strany státu, neschopností komunikace mezi odbornou lékařskou společností, vědci, státem a rodiči, respektive širokou veřejností. Je proto třeba na základě faktů vést debatu a přijmout opatření, která minimalizují rizika – pokud jsou – a podpoří dobrý systém a dobré fungování lékařské péče o naše nejmenší. Je to v zájmu dětí samotných, jejich rodin i společnosti jako celku.

«Je proto třeba na základě faktů vést debatu a přijmout opatření, která minimalizují rizika...»

Zdroj: www.pacienti.cz

CO ZMĚNIT PŘI OČKOVÁNÍ DĚTÍ?

JIŘÍ BERAN | PROFESOR 2. LF UK V PRAZE

MLADÁ FRONTA DNES | sobota 25. 4. 2015

„Stát, který neumí vysvětlit lidem, jak je očkování důležité, by se neměl pokutou hojit na vedoucím Junáka,“ říká profesor Jiří Beran, jeden z našich nejlepších imunologů. A dokládá, jak moc se věci změnila za 30–40 let.

Současná situace v oblasti očkování našich dětí připomíná velmi často dlouhodobou zákopovou lesní válku. Na jedné straně stojí nespokojení rodiče i někteří lékaři, na druhé straně ministerstvo zdravotnictví. Občas přijde hajný (Ústavní soud) a chce svým rozhodnutím obě soupeřící strany vyhnat z lesa. Moc se mu to však nedaří.

«Současný očkovací kalendář je velmi striktní, což svazuje ruce všem, kteří se na něm podílejí – od rodičů dětí až po ministerstvo zdravotnictví.»

Díky zákopové válce máme naštvané rodiče dětí, protože stát nevysvětluje a neradí – jen vyžaduje. U nás máme povinné očkování proti devíti nemocem a povinnost je nyní vyžadována jak přímá (nepodřídíš se, dostaneš pokutu), tak i nepřímá (nepodřídíš se, a dítě nebude vpuštěno do kolektivu, a pokud je tam někdo vpustí, dostane stonásobnou pokutu v porovnání s pokutou rodiče).

NEJRADĚJI MAJÍ OČKOVÁNÍ POSTKOMUNISTICKÉ ZEMĚ

Jen pro připomenutí uvádím, že hajný ve Francii (obdoba našeho Ústavního soudu) také uznal povinnost podrobit se očkování – problém je v tom, že tam je povinné očkování pouze proti tetanu, záškrtu a dávivému kašli, tedy proti třem nemocem. Například povinné očkování proti žloutence B má v Evropské unii jen devět zemí, což jsou všechny postkomunistické země a Itálie. Ostatní státy mají očkování proti žloutence B nepovinné, nebo mají toto očkování jen u rizikových skupin. Jejich proočkovanosť však není výrazně nižší než u nás.

Osobně se setkávám s oběma frontovými liniemi a cítím, že vše je způsobeno nedostatečnou komunikací mezi oběma stranami. Běžný rodič nemá šanci se dozvědět, zda a proč je očkování prospěšné, protože v tomto směru ministerstvo zdravotnictví mlčí jako „profesor Horák“ (tedy Julius Fučík). Na druhou stranu někteří pseudoodborníci využívají všechny komunikační nástroje k tomu, aby rodičům vysvětlili, že očkování je prospěšné asi jako výbuch atomové bomby.

WEB BY POMOHL

Ministerstvo musí co nejdříve zavést, zprovoznit a udržovat webové stránky, na kterých by informovalo ovšem aspektech očkování a imunizace. Tento lehce dostupný informační tok zde zásadně chybí, a proto rodiče tápou a nechávají se ovlivnit negativními zprávami o očkování.

«Například povinné očkování proti žlutence B má v Evropské unii jen devět zemí, což jsou všechny postkomunistické země a Itálie.»

Inspiraci je možné si vzít například ve Velké Británii, kde informace jsou nejen přehledné a detailní, ale i v mnoha jazykových mutacích včetně tamilštiny. O očkování si tam v češtině počtou české maminky, jejichž děti budou ve Velké Británii léčené. Jaké informace má ve vietnamštině, jazyce romaňi čhib, slovenštině nebo maďarštině maminka na území České republiky? Na chytrém telefonu si můžete dnes přečíst o jakémkoliv zákroku na korekci oční vady, a dokonce ho po telefonu zaplatit, ale nemáme ani jednu aplikaci, která by vysvětlovala rodičům podstatu a důležitost očkování.

JAKÝ BUDE „NOVÝ“ STANDARD?

Kampaň ohledně očkování musí být, stejně jako třeba informace o správnosti a výhodách kojení, zahájena již v porodnici a musí se v ní pokračovat na individuální úrovni až do doby první vakcinace dítěte v ordinaci pediatra. Informace musí přenášet na rodiče při osobních návštěvách vyškolené zdravotní sestry. Edukaci o očkování od zdravotních sester musí garantovat a proplácet stát prostřednictvím zdravotních pojišťoven. Po takové informační návštěvě bude rodič spolehlivě informován a lékař pediatr bude řešit z očkování jen otázky ze špičky ledovce.

Stát musí také stanovit „nový“ standard očkování – tedy minimum jejich typů a termínů, dokdy má být dokončeno vzhledem k věku dítěte.

Současný očkovací kalendář je velmi striktní, což svazuje ruce všem, kteří se na něm podílejí – od rodičů dětí až po ministerstvo zdravotnictví. Bylo by jednodušší stanovit choroby, proti kterým by děti měly být vakcinovány, a stanovit termíny, do kterých by to mělo být dokončeno. Pokud výrobci jednotlivých vakcín umožňují více schémat, měla by být tato schémata povolena – jediným omezením by měl být termín dokončení očkování.

Myslím si, že vcelku dobrým příkladem je pro nás v této oblasti Dánsko.

Přechod na „částečně dobrovolné“ očkování, např. stanovením časového limitu, „dokdy“ má být dokončené, s „doporučením“ začátku vakcinace, by byl vhodný vstřícný krok ministerstva v této „válce“.

Měla by se co nejdříve odstranit nesmyslná represe v systému očkování. Nyní se může přihodit, že se „stát“ zhojí pokutou na vedoucím Junáka, protože ministerstvo neumí lidem vysvětlit, jak je očkování důležité. Bohužel naše současná populace se jako celek výrazně liší od té, která tady žila před 30–40 lety, a to má obrovský vliv na výskyt infekcí, proti kterým se očkuje. Dokonce to ovlivňuje i výskyt infekcí u očkovanych osob. I toto je nutné rodičům vysvětlit.

Prvním faktorem, který ovlivňuje kolektivní ochranu před infekcemi, je stále snižující se podíl osob v populaci, které nebyly očkovány a infekci v dětství prodělaly. Mají tak dlouhodobou přirozenou imunitu. Nyní v populaci převažují osoby, které byly jen očkovány a onemocnění neprodělaly.

TAKÉ JSTE MĚLI ČERNÝ KAŠEL?

Je známým faktem platným pro všechna očkování, že imunita po infekci má delší, často celoživotní trvání, na rozdíl od ochrany vzniklé po očkování. Ta se počítá na roky a maximálně desetiletí. V populaci tak přibývá vnímavých osob. Není proto vzácný jev, že osoby vakcinované proti černému kašli naprosto běžně ve věku okolo padesáti let touto infekcí onemocní.

Druhým faktorem, který má zásadní vliv na dlouhodobou ochranu jedince i kolektivu, je snaha zahájit očkování co nejdříve po narození, aby se za-

«Z imunologického hlediska je lepší začít vakcinovat pokud možno co nejpozději a intervaly mezi vakcínami nechávat co nejdelší.»

bránilo vzniku infekce krátce po porodu. Z imunologického hlediska je lepší začít vakcinovat pokud možno co nejpozději a intervaly mezi vakcínami nechávat co nejdelší. Tak se zajistí vznik solidní imunitní paměti. Časné očkování například v devátém týdnu věku dítěte a rychlá aplikace několika dávek

«Je známým faktem platným pro všechna očkování, že imunita po infekci má delší, často celoživotní trvání, na rozdíl od ochrany vzniklé po očkování. Ta se počítá na roky a maximálně desetiletí.»

vakcíny nevytvoří dostatečný počet paměťových buněk jako jiné schéma vakcinace aplikované později, například v třináctém týdnu, a to i s menším počtem dávek.

OBEZITA VADÍ VÍC, NEŽ TUŠÍME

Třetím důležitým faktorem pro individuální i kolektivní ochranu po očkování je zdravotní stav populace. Ta naše je žel ve zvýšené míře obézní. Již před třiceti lety, kdy se začínalo očkovat proti žloutence B v nemocnicích, se vědělo, že obezita je negativním faktorem ovlivňujícím ochranu po vakcinaci. Výzkumy imunologie z posledních let ukazují, že tělo na obezitu reaguje v podstatě chronickým zánětem, a tak imunitní odpověď na očkování u obézního člověka nemůže být tak dobrá.

Všechny tři uvedené faktory, pokles počtu osob s přirozeně vytvořenou imunitou v populaci, očkování v časném věku a zdravotní stav populace, jsou důležité pro pochopení, že očkování bude v naprosté většině případů schopné zabránit pouze rozvoji těžké infekce. V budoucnu se budeme stále více setkávat u očkovanych osob se skrytými nebo mírnými formami infekce.

Chtěl bych ještě na závěr udělat dvě poznámky pro obě frontové linie. Pro ty, kteří se zabývají očkováním, patřím k nejcitovanějším evropským autorům v této oblasti.

Pro ty ve druhém zákopu uvádím, že spolu smanzelkou vychováváme syna autistu a moc dobře chápu roli rodičů, kterým je podsouváno, že autismus je přímým důsledkem očkování. I přesto mají tito rodiče můj obdiv, protože musí často opustit svoji kariéru a věnovat se výchově dítěte, u kterého čekají jen na světlejší dny a občasný úsměv.

PŘÍBĚHY NAŠICH DĚTÍ

Autentická vyprávění rodičů, kde některé příběhy mají šťastný konec, jiné bohužel ne. Ve všech ale naleznete rodiče, kteří milují své děti a mají starost o jejich zdraví.

Z důvodů ochrany soukromí a vzhledem k citlivosti tématu, nezveřejňujeme celá jména rodičů. Všichni pisatelé byli obeznámeni s účelem brožury a souhlasí se zveřejněním svého příběhu v rámci této publikace. Všem rodičům velice děkujeme za projevenou důvěru.

ZE ZDRAVOTNÍCH PROBLÉMŮ ZAČAL MÍT I DEPRESE

Jmenuji se Iva a jsem alergik a ekzematik. Můj druhorozený syn Martínek 2008 zdědil tyto problémy po mně. Dalo by se tedy říct, že asi do 5-ti let svého věku byl normální ekzematik a problémy jsme zvládali předepsanými mastičkami. Chodili jsme na alergologii a postupně se snažili vysazovat i potravinové alergeny. Jeho zdravotní stav byl stabilizovaný a my si užívali rodinného života jako každá jiná rodina.

V roce 2014 nastal v našem životě zlom. Martínek očkovali vakcínou Infanrix pod dohledem v nemocnici s tím, že byli informováni, a to velice důrazně, že je silný alergik a ekzematik. Přesto se rozhodli Martínek dále očkovat. Očkující lékař vůbec nebral v potaz, co se mu jako rodiče snažíme říci. Do tří dnů po aplikaci vakcíny dostal Martínek silnou (kožní) reakci, o které jsme infekční oddělení dětské nemocnice informovali. Očkující lékař mi sdělil, že je to u ekzematiků normální. To bylo v listopadu 2014.

V prosinci 2014 už byl Martínek rudý, plakal, trpěl bolestí, kůži si strašně drápal. V lednu 2015 už musel být hospitalizovaný v nemocnici na kožním oddělení, kde naznali, že nereaguje na klasickou lokální léčbu a zvažovali nasazení imunosupresiv Sandimun Neoral. V únoru 2015 měl herpes po celém těle, nejvíce v obličeji, a byl na kapačkách na infekčním oddělení, kde byl přeléčen antibiotiky a herpesinem. Během března a dubna 2015 byl opět hospitalizován na kožním oddělení.

«Lékař vůbec nebral v potaz, co se mu jako rodiče snažíme říci.»

Snažili se mu nasadit imunosupresiva, po kterých bohužel nastával herpes, takže ho opět vysazovali. Mezi touto léčbou musel chodit co 14 dní na kontrolní odběry skrze jaterní testy. Na alergologii nám veškeré potraviny začali vycházet pozitivně. Není normální, aby dítě reagovalo na všechny potraviny světa... bohužel má IGE 20800. Začal mít zvětšené uzliny

v tříselech, s čímž nás odeslali na odběr kostní dřevě.

Nyní (léto 2015) ho čeká gastroskopie a koloskopie střev, případně přelčení lékem Prednison, který je znám tím, že silně zatěžuje játra.

Co víc si můžu pro své 6-ti leté dítě po očkování přát?

«**Začal mít těžké deprese, nesnášel svoji kůži, trpěl bolestí...**»

A co na to Martínek? Začal mít těžké deprese, nesnášel svoji kůži, trpěl bolestí při každém koupání. Nesmírně trpěl a já mu nemohla nijak pomoci, nic nepomáhalo. Každý večer jsme převazovali obvazy, dávali couverflexi. Musela jsem odejít z práce, abych s ním mohla být doma a starat se o něj. Dostal antidepressiva, protože stav, v jakém byl, už byl pro nás rodiče nezvladatelný.

Co bude s Martínkem dál? Nevím, ale očkovat Martínka už více nedám a divím se, že nám lékaři očkování vůbec dovolili. Snad můj příběh pomůže k tomu, aby ostatní, kdo na důsledky nemyslí, zapřemýšlí, jestli je

«**... Nevím, jak to budeme zvládat. Pořád po doktorech, pořád s horečkami...**»

tohle očkování pro naše už tak dost nemocné děti tak důležité. Že po tom někdy musí nést následky a trpět. Teď nás čeká od září první třída. Nevím, jak to budeme zvládat. Pořád po doktorech, pořád s horečkami... Ani zdravotnictví se investice do Martínkova očkování

nevyplatila, musí teď platit jeho léčbu. A věřím, že to nestojí zrovna málo peněz.

Iva S.

Naše dcera Amálka se narodila těsně před Vánoci v roce 2012 jako naprosto zdravé dítě s normálním průběhem porodu i průběhem poporodním. Amálku jsme začali řádně očkovat, jak nařizuje vyhláška ČR. Byla očkována od 6 týdnů 4x hexavakcinou (proti tetanu, zaškrtu, dětské obrně, hepatitidě typu B, černému kašli a heamophilu). Tato očkování zvládala dobře. Měla vždy jen mírně zvýšenou teplotu. Do roku a půl byla tedy zdravá (kromě jedné několikadenní rýmě), veselá, komunikativní, normálně se vyvíjející malá holčička.

K zvratu v jejím zdravotním stavu došlo v roce a půl. Naše dětská lékařka ji opět dle vyhlášky naočkovala vakcínou – tentokrát vakcínou Priorix (proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám). Druhý den po očkování měla dcera zvýšenou teplotu, byla neklidná, plačtivá. Myslela jsem si, že to přejde a že je to obdobná reakce jako po očkování hexavakcínou. Zvýšené teploty ale pokračovaly a následně po 10 dnech se zvýšily až na 38,9–39,9 °C. Takto vysoké horečky trvaly 10 dnů a k tomu se přidal dceřin neustálý neklid, únava a odmítání jídla. Průběžně jsem zdravotní stav konzultovala s naší pediatričkou. Když

«Diagnóza lékařů byla, že se jedná o reakci na očkování spojenou s nějakou virozou...»

horečky neustávaly, odeslala nás do nemocnice na dětskou ambulanci, kde byla dcera hospitalizovaná 4 dny. Její léčba sestávala pouze ze srážení teploty čípkou.

Dcera se podrobila vyšetření krve a ultrazvuku mozku. Na nic závažného se během vyšetření nepřišlo. Diagnóza lékařů byla, že se jedná o reakci na očkování spojenou s nějakou virozou. Po návratu domů se opět vrátily vysoké horečky, které jsme sráželi obdobně jako v nemocnici. Tento stav trval další 4 měsíce. Po těchto 4měsíčních stavech se u Amálky přidalo zvracení, průjemy, velký neklid, únava, odmítání potravy a tekutin. Její tělo už bylo těmito potížemi tak unavené, že po 4 měsících od očkování dostala jednoho rána silný epileptický záchvat se zástavou dechu, který se ten den během 12 hodin ještě dvakrát opakoval. Nikdo v naší rodině epileptickými záchvaty nikdy netrpěl.

«... dostala jednoho rána silný epileptický záchvat se zástavou dechu...»

Následně jsme skončili v nemocnici okresního města na dětské JIP, kde absolvovala magnetickou rezonanci a odběr mozkomíšního moku. Byly jí nasazený

léky na epilepsii, které od té doby bere 3x denně. Takový velký záchvat se od zahájení medikace naštěstí už neopakoval. Opakovaně ale trpí malými epileptickými záchvaty, které lékaři nazývají „zahledování se“, dále sebou občas v noci samovolně škube a třese se. Únava a neklid přetrvává doposud. Při každé zvýšené či vysoké teplotě se obáváme dalšího velkého záchvatu.

Nevím, zda si dovede někdo, kdo to nezažil, představit, jaké to je, když se zdravé dítě „ze dne na den“ po očkování změní a nikdy už není jako dříve, tedy zdravá a veselá holčička. Od očkování vakcínou Priorix nevím, co je to spánek dvě hodiny v kuse. Neustále Amálku pozoruji a hlídám. V noci se budím zpacená a vyděšená, abych nezaspala

nějaký její záchvat.

«... jaké to je, když se zdravé dítě „ze dne na den“ po očkování změní a nikdy už není jako dříve, tedy zdravá a veselá holčička...»

Bude tomu rok, co Amálce a naší rodině zničilo očkování klidný život. Jako matku mě velmi zklíčuje, že jsem se dopředu neinformovala a že mě naše lékařka

ani neupozornila na to, že takové problémy mohou nastat. Dala bych vše za to, aby byla Amálka taková jako před očkováním...

Maminka Amálky

Milenka se narodila v roce 2005 jako zdravé miminko, do půl roku věku neměla snad ani rýmu. Zda byl její imunitní systém už vrozeně oslabený nebo se třeba pomaleji vyvíjel, to už je dnes těžko zjiřitelné, v prvních měsících tomu nic nenasvědčovalo. Takže začala být očkována podle běžného očkovacího kalendáře, v porodnici TBC, ve třech měsících první dávku záškrt, tetanus, dáivý kašel, žloutenka typu B.

Na první dvě dávky vakcíny reakce nebyla – kromě několikadenního bojkotu kojení–, ovšem na třetí dávku měla Milenka prudkou horečnatou reakci. Horečka jí vyskočila, jakmile jsme přišli domů od lékaře. Nikdy dřív jsem neviděla tak bledé dítě. Ležela, ani se nepohnula, oči zavřené, naprosto bezvládná, jako hadrová panenka. Dala jsem jí antipyretika a volala lékaři. Doporučil pokračovat v podávání antipyretik, dělat zábaly. Trvalo to asi tři dny.

«Jenže od té doby jako by Milenka ztratila obranyschopnost.»

toho došlo k zastavení vývoje. Před podáním třetí vakcíny se v 6 měsících malá plazila po bříšku, svižně se takto pohybovala po celé místnosti. Po reakci na očkování zůstala v tomto stádiu další 4 měsíce, do desátého měsíce nezačala lézt ani pořádně sedět. Teprve po zahájení rehabilitace pomocí Vojtovy metody se stav zlepšil a postupně srovnal.

Jenže od té doby jako by Milenka ztratila obranyschopnost. Trápila ji jedna viróza za druhou, obvykle v odstupu několika týdnů. Později se přidaly i bakteriální infekce a ATB. Kromě

Na mou žádost nechal lékař udělat test imunity. Byly zjiřtény snížené hodnoty buněčné složky imunity, ovšem lékař mi řekl, že podobné hodnoty má značné množství dětí v jejím věku a tyto hodnoty prý nejsou ani kontraindikací očkování, tou jsou pouze závažné poruchy imunity. A tak lékař naočkoval Milenku živou virovou vakcínou proti spalničkám, zarděnkám, příušnicím. Co následovalo, popířu jen krátce.

Po neurčitých příznacích choroby, jako je nechutenství, nadměrná únava, spavost, rozladěnost, následovaly už značně závažné neurologické příznaky. Nejistá chůze, špatná koordinace pohybů, šilhání, krutá bolest hlavičky s nauzeou až zvracením, neschopnost chodit, postavit se, sedět, postupně pak epileptické záchvaty, trvalý třes končetin, paralýza, epileptický status, bezvědomí, otok mozku a smrt.

Bohužel náš dětský lékař nerozpoznal závažnost Milenčina stavu, stejně jako lékaři na dětském oddělení nemocnice, kam nás poslal. Proto jsme zůstali ještě 14 dní doma bez léčby. Důvodem nerozpoznání byl pravděpodobně velmi subakutní průběh zcela bez teplot. Podle mého názoru očkování oslabený imunitní systém tak zatížilo, že nebyl schopen na hrozící nebezpečí adekvátním způsobem reagovat.

Konečná diagnóza byla virová meningoencefalitida (zánět mozku a mozkových blan), konkrétní agens způsobující zánět se nepodařilo přes množství vyšetření zjistit.

Lékaři v nemocnicích původně souvislost s očkováním připouštěli. Dokonce v době, kdy Milenka ještě žila, mě na ni upozornili. Ovšem po její smrti se souvislostí s očkováním nikdo nechtěl zabývat. Na moji přímou otázku mi odpověděli, že souvislost se nedá vyloučit, ale očkování je velmi důležité a prostě to byla jen smůla. A tak nikdo z lékařů, od našeho pediatra, který očkoval, přes všechny ty lékaře, kteří ji léčili a měli informaci, že byla před tím očkovaná, nenahlásil na SÚKL podezření na nežádoucí účinek, to jsem musela udělat až po letech já. A skutečně mi SÚKL s údivem potvrdil, že nikdo nic nehlásil. Pokud encefalitida s následkem smrti není důvodem k nahlášení, pak si nedělám iluze, že by byly dostatečně hlášeny méně závažné nežádoucí následky.

«Konečná diagnóza byla virová meningoencefalitida, konkrétní agens způsobující zánět se nepodařilo přes množství vyšetření zjistit.»

Náš pediatr nejen nic nehlásil, ale ani si neuvědomil, že potíže, které Milenka má a které byly vyvolány probíhající encefalitidou, mohou souviset s předchozím očkováním. Nechal malé rentgenovat nohu, když nebyla schopná se postavit a zvracení prohlašoval nejspíš za střevní chřipku. Také nás nechal bez léčby další dva týdny doma, protože si možnost vzniku encefalitidy po očkování prostě nepřipustil. Je to lékař s více než 30letou praxí. Sám mi před očkováním říkal, že nikdy za celou svou praxi nezažil, že by dítě mělo nějaký závažnější následek po očkování. Vzhledem k tomu, že nenahlásil ani tu encefalitidu, je jasné, že následek nezažil, protože si problém vzniklý po očkování nikdy s očkováním nespojil.

Před touto bolestnou zkušeností jsem dávala očkovat bez otázek a příliš nepřemýšlela nad tím, že vybudování tzv. kolektivní imunity očkováním je založeno na systému zcela plošné a značně bezohledné aplikace, na systému, který předpokládá obětování jedinců, kteří mohou být očkováním poškozeni. Tyto oběti pokládá společnost za přijatelné, protože je jich údajně málo. Nepřemýšle-

«Zejména jsem si uvědomila, a ke své hanbě přiznávám, že až po této vlastní hrozná zkušenosti, že žádné oběti nejsou přijatelné, pokud jsou vynucované.»

la jsem nad tím, dokud se tou tzv. přijatelnou ztrátou nestalo moje dítě.

domila, a ke své hanbě přiznávám, že až po této vlastní hrozná zkušenosti, že žádné oběti nejsou přijatelné, pokud jsou vynucované. Že systém prevence založený na tzv. přijatelných obětech nemůže dlouhodobě fungovat aniž by se proti němu nakonec nezvedl dostatečně silný odpor obětovaných a těch, kteří se obětovat odmítnou – a který ho nakonec položí. Možná tohle by si naši zákonodárci měli uvědomit a začít hledat jiný systém prevence, založený na dobrovolnosti a individuálním přístupu, který jediný dokáže skutečně minimalizovat rizika pro jednotlivé děti.

A když jsem pak byla svědkem toho, jak se velmi silné podezření na nežádoucí účinek vakcíny s následkem smrti smetá ze stolu, jak nikdo nehlásí na příslušná místa těžký zánět mozku končící smrtí dvouletého dítěte, pochopila jsem, že ony minimální přijatelné ztráty nemusí být ani zdaleka tak minimální, a hlavně, že nikdo vlastně přesně neví, jaké jsou. Zejména jsem si uvě-

Milena A.

ROK PLNÝ PLÁČE A NESNESITELNÉHO SVĚDĚNÍ

Náš syn se jmenuje Eduard P. Od 2,5 měsíce věku je těžký atopik. Když se narodil, těšila jsem se, až bude očkován, chráněn a bude moci „mezi lidmi bez rizi-ka“. Lékařka synovi odložila očkování do doby, než bude ekzém lepší. Krátce před 4. měsícem věku jsem přestala na doporučení lékařky kojít a on dostal umělé mléko pro alergiky. Stav se začal významně lepší... každou hodinu by ekzém lepší a lepší, světlal, loupal se a hojil. Byli jsme nadšení. Nadšeně reagovala i lé-

kařka a naočkovala syna první dávkou hexavakcíny. Byli jsme poučeni, že syn může mít teplotu a flíček v místě vpichu.

Fotografie syna po vakcinaci jednou dávkou hexavakcíny mluví za vše. Jde o fotografie jeden den před vakcinací a 3 dny po vakcinaci.

Do stavu před očkováním se syn dostal až po zhruba roce! Celý rok denně hodiny a hodiny plakal, škrábal se 24 hodin denně a v noci se nespočetněkrát budil. Celé miminkovské období strávil v rukavičkách, aby si nerozdrápal ekzémem pokryté tělo do krve. Já, jeho maminka, jsem byla pohlcena kolotočem kolem zdravotního stavu syna a denně jsem hledala, jak bychom mu mohli pomoci. S manželem to pro nás byl velký stres, který mezi nás přinášel i hádky.

Lékařka nevěřila vlastním očím a říkala, že něco takového ještě v životě neviděla, prohlásila, že si už netroufá syna očkovat a poslala nás do očkovacího centra. Tam nám na-

bídlí alternativní vakcínu, nicméně nám sdělili, že nemohou zaručit, že se to nebude opakovat. To jsme, podle nejlepšího svědomí, prozatím odmítli. Kožní lékaři a alergologové mají syna dlouhodobě v péči, nicméně tradiční západní medicína stav syna spíše zhoršovala (opatření pro změnu prostředí, dieta nebo kortikoidní léčba). Ono se řekne, „je to jen ekzém“, jenže v tomto rozs-

«Celé miminkovské období strávil v rukavičkách, aby si do krve nerozdrápal ekzémem pokryté tělo.»

hu nebyl k vydržení. Synovi pomohla částečně až Tradiční čínská medicína, čas a pozastavení vakcinace. Teď, v necelých dvou letech už konečně žije jako normální člověk.

«... bojíme se ho dále očkovat. Nechceme, aby dopadl stejně – nebo hůře.»

Kontraindikaci lékaři už v tuto chvíli nespátřují – syn má už „jen“ obyčejný ekzém, který mají běžní atopici. Nicméně my jako rodiče jednoznačně vnímáme, že synovo tělo vydalo jasný signál o tom, že mu ve vakcíně něco vadí a bojíme se ho dále očkovat.

Nechceme, aby dopadl stejně – nebo hůře.

Rodiče Eduarda P.

Náš syn Antonín K., kterému jsou 3 roky, trpí alergií na mléko, mléčné výrobky, vejce a letos přibyla nová alergie na kvetoucí trávy, která nám dala opravdu zabrat.

Během 1. roku života syn absolvoval všechna povinná očkování, včetně PREVENARU13 (nepovinné očkování proti pneumokoku). Jelikož se narodil předčasně, pediatrička mu stanovila individuální plán očkování. Navrhla nám odložit očkování PRIORIX (povinné očkování proti

«Synova lékařka nás upozornila na možnost alergické reakce po očkování, sama si netroufala vakcínu aplikovat.»

spalničkám, průšnicím a zarděnkám) do cca 3. narozenin. Vakcína PRIORIX totiž obsahuje, mimo jiné, i vaječný bílek, na který je náš syn silně alergický. V příbalovém letáku je dokonce uvedeno, že vakcína nesmí být aplikována jedincům s reakcí na vaječnou bílkovinu. Synova lékařka nás upozornila na možnost alergické reakce po očkování, sama si netroufala vakcínu

aplikovat. Přesto na nás velmi silně naléhala. Objednala nás tedy nakonec do fakultní nemocnice, kde měli lékaři posoudit, zda syna očkovat nebo ne.

Mezitím proběhly zápisy do MŠ, a jelikož syn neabsolvoval všechna očkování dle platné vyhlášky, do dnešního dne ho nechtějí přijmout do mateřské školy.

«Pro tyhle děti by přece měla existovat výjimka.»

Po zápisu jsme se synem navštívili imunologa ve fakultní nemocnici a ten rozhodl, že syn nesmí být z důvodu kontraindikace očkován vakcínou PRIORIX.

Bohužel paní ředitelka z mateřské školy syna odmítá přijmout, dokud nebude kompletně naočkovaný. Pro tyhle děti by přece měla existovat výjimka. Na podzim nastupují zpět do zaměstnání a velmi nám to komplikuje situaci. Stále doufáme, že náš syn půjde v září do školky spolu s ostatními dětmi.

Maminka Antonína K.

Jsme rodiče téměř šestiletého chlapce Daniela. Našemu synovi byl diagnostikován dětský nízkofunkční autismus a porucha pozornosti s hyperaktivitou.

Vždy jsme byli přesvědčeni o správnosti očkování a nechali syna naočkovat všemi povinnými vakcínami. Po druhé dávce hexavakcíny (kdy pediatrička z nepozornosti navíc synovi naočkovala i druhou vakcínu proti pneumokokovi) se v synově chování však začaly projevovat změny. Přestal žvatlat a postupem času vykazoval zvláštní pohyby. Postupně se stával agresivním a zároveň panickým. Začal se bát lidí, dětí, neznámých prostor. Trpěl nočními můrami. Nemluvil, pouze vydával zvuky. Jeho vývoj se výrazně lišil od vývoje jeho vrstevníků.

Synova diagnóza obrátila náš život naruby. Museli jsme jeho stavu přizpůsobit zcela vše a naučit se nemyslet na budoucnost. V současné době syn trpí silnou sociální fobií, odmítá vcházet do jemu neznámých prostor a velice se bojí dětí. Bez problémů se ve venkovním prostředí pohybuje pouze v lese. Má

výraznou přecitlivělost na některé zvuky a pachy. Jeho socializace v kolektivu je prakticky nemožná. Okolní svět vnímá jako trvalý zdroj stresu a ohrožení.

Nevíme, co bude, až nebudeme mít sílu se o našeho syna postarat.

«Přestal žvatlat a postupem času vykazoval zvláštní pohyby. Postupně se stával agresivním a zároveň panickým.»

S velkou nevolí sledujeme současné dění okolo očkování. Skutečnost, že někdo odmítá možnost negativních účinků očkování, je pro nás nepřijatelná. Víme, že autismus má náš syn od narození, ale můžeme na základě vlastních zkušeností potvrdit, že očkování synův stav zhoršilo a vývoj autismu akcelerovalo.

Nejsme a nikdy jsme nebyli proti očkování, pokud je prováděno šetrně a s ohledem na stav dítěte. Je skutečně velmi těžké se jako rodiče rozhodovat, co je pro naše děti horší – zda závažná či smrtelná choroba, která v případě neočkování hrozí, či doživotní potýkání se s následky očkování, které mohou dítě definitivně vyloučit z běžného života.

**«Nevíme, co bude,
až nebudeme mít
sílu se o našeho
syna postarat.»**

Vzhledem k věku by měl náš syn být v nejbližší době naočkován další povinnou vakcínou. Jak byste se na našem místě rozhodli?

*Ing. Daniel Š.
a Ing. Lenka C.*

P.S. Druhé foto – duben 2014, kdy syn poté, co se lekl hlasité reklamy z projížďacího auta, strávil téměř týden v koupelně (malé, panelákové); v koupelně jedl, hrál si, spal, naprosto ji odmítal opustit. Až po navýšení dávek psychofarmak na maximální možnou výši (pod dozorem dětského psychiatra) se nám podařilo jej dostat ven.

Jmenuju se Anička. Mám hodně zálib, ale ze všeho nejvíc mě baví kreslení a péče o ohrožená zvířata. O nich vím už opravdu hodně. Chodím do přírodovědného kroužku, kde se také učíme, jak se o vybrané druhy starat tak, abychom jim vytvořili co nejlepší podmínky pro život. Letos jsme s dětmi z kroužku vyhrály krajskou soutěž přírodovědné soutěže „Zlatý list“ a naše družstvo postoupilo do národního kola. Letos jsem ještě se svými kamarády mohla jet, ale příští rok to už nepůjde, i přesto, že jsem toho hodně věděla. Soutěž je totiž vedená jako zotavovací akce a tam nekompletně očkované děti nesmí. Já jsem očkovaná 5krát proti tetanu, 5krát proti černému kašli, 5krát proti záškrtu, 4krát proti obrně, 4krát proti hemofilovi, 2krát proti spalničkám, 2krát proti zarděnkám, 2krát proti příušnicím, 2krát proti áčkové žloutence, 3krát proti béčkové žloutence. Taky jsem očkovaná proti neštovicím a klíšťovce. Přesto to u mě nestačí. Ti, kteří to pořádají, by dostali velkou pokutu. Kvůli mně, že tam jsem. Třeba můj děda je očkovaný jen proti tetanu a víc ne. Chtěla bych být stejně stará jako on a už nebýt dítě, protože on může, kam chce, a nikomu to nevadí. Bude mi sice teprve jedenáct, ale i já poznám, co je nespravedlivé. Máma s tátou pro mě chtěli vždycky to nejlepší a oni byli se mnou, když mi po očkování bylo dlouho zle. Ne ten, kdo o tom rozhoduje. Nejsem věc, se kterou si cizí lidé můžou dělat, co se jim hodí. A ani to nemusejí pořádně zdůvodnit.

**«Bude mi sice
teprve jedenáct,
ale i já poznám,
co je nespravedlivé.»**

ný jen proti tetanu a víc ne. Chtěla bych být stejně stará jako on a už nebýt dítě, protože on může, kam chce, a nikomu to nevadí. Bude mi sice teprve jedenáct, ale i já poznám, co je nespravedlivé. Máma s tátou pro mě chtěli vždycky to nejlepší

a oni byli se mnou, když mi po očkování bylo dlouho zle. Ne ten, kdo o tom rozhoduje. Nejsem věc, se kterou si cizí lidé můžou dělat, co se jim hodí. A ani to nemusejí pořádně zdůvodnit.

Anička V.

Aničce bude již letos chybět přeočkování proti tetanu, záškrtu, černému kašli a dětské přenosné obrně. Toto očkování má být provedeno nejpozději do ukončeného 11. roku věku. Pokud nebude očkována podle současného

«Velice bychom si přáli, aby naše rodičovská práva byla respektována a mohli jsme chránit nejlepší zájmy svých dětí.»

očkovacího kalendáře, bude jí zapovězen vstup na zotavovací akce – tábory či školy v přírodě, které organizují mnohdy nestátní subjekty. My rodiče jsme se po dlouhém zvažování nakonec rozhodli dceru dále nepřeočkovávat. Dcera si zdravotní problémy, které nastaly po očkování, pamatuje a vzhledem ke svému věku si situaci dobře uvědomuje. Zároveň celý

system sankcí při nedodržení očkovacího kalendáře vnímáme jako silně nátlakový. Aktuální situace nám velmi ztěžuje naplňovat optimálně a efektivně rodičovskou roli. Velice bychom si přáli, aby naše rodičovská práva byla respektována a mohli jsme chránit nejlepší zájmy svých dětí. Na každé dítě je třeba pohlížet jako na individualitu s ohledem na rodinnou anamnézu, která v našem případě – kvůli výskytu autoimunitního onemocnění a alergie v rodině – není příliš příznivá.

Rodiče Aničky

V srpnu to bude rok, co jsme se setkali s nežádoucími účinky po očkování. Nikdy by nás nenapadlo, že se nás to může týkat. Dcerka se nám narodila v únoru 2014. Poté jsme očkovali klasicky podle kalendáře. Jediné, co nám lékaři předem řekli bylo, že může mít horečku, ať tedy zavolám, pokud se objeví. Jinak o ničem jiném nám nikdo neřekl, ani o možnosti odložit ani o možnostech dát jinou vakcínu. My jako novopečení rodiče věřili, že děláme to nejlepší.

První dvě dávky Hexavakcíny Verunka zvládla dobře, ale tu třetí už ne. Ten samý den cca 2–3 hodiny po očkování jsem měla úplně jiné dítě. Dceřin pohled směřoval někam do dálky, byl nepřítomný. Dcerka jen ležela, a to v 6 měsících už uměla krásně vyvádět. Nastoupila horečka, nechutenství, průjem a v noci další problém: spánek se změnil o 180°. Do podání vakcíny Verunka krásně spinkala i 5–6 hodin v kuse, pak se vzbudila na jídlo a opět hned usnula, a takhle třeba ještě 2–3x. Ale od toho večera začalo buzení 10–15x za noc, pláč, obrovský pláč, občas strach v očích. Tento problém se spánkem se nás držel až do prvních narozenin. Vše jsem nahlásila pediatrovi hned druhý den,

sám dcerku zkontroloval a usoudil, že vše je v pořádku, to se stává.

«Ale od toho večera začalo buzení 10–15x za noc, pláč, obrovský pláč...»

Když se lékař zmínil o očkování na další kontrole v deseti měsících, okamžitě jsem odmítla. On nechápal proč. Když jsem mu zopakovala, že stále máme vel-

ké problémy se spánkem, tak byl překvapen a divil se, proč jsem to nehlásila. Takže jsem zjistila, že lékař nežádoucí účinky ani nezaznamenal! Odcházela jsem rozladěná s receptem na diazepam, který jsem dcerce měla podávat před spaním. Toto byla jediná reakce, které jsme se po osmi měsících dočkali.

Nyní, v 16 měsících se Verunka budí 2–3x, přisaje se a spinkáme dál, tedy podle mě úplně normální noční spánek kojeneho dítěte.

Díky nežádoucím účinkům u Verunky jsem začala pátrat a číst a studovat různé materiály ohledně očkování. Rozhodli jsme se zatím dál neočkovat.

Jsme rádi, že dcera nemá trvalé následky, ale nechceme to do budoucna pokoušet. Jsme si vědomi toho, co nás do budoucna čeká – žádná školka, výlety – ano, ale zdraví dcery je pro nás důležitější. Z mého pohledu jsou tyto sankce nesmyslné. Nerozumím tomu, jak může má nedoočkovaná, jinak zdravá dcera, ohrožovat plně očkované děti. Klidně budu i pracovat po nocích a budeme se s mužem u dcery střídat, než abych riskovala trvalé poškození jejího zdraví. Takže mám pár měsíců na to vymyslet, jak budeme žít.

Dejte nám, rodičům, volbu, čím, jak a kdy naočkujeme své děti a uvidíte, že spousta rodičů získá opět důvěru v nařízení, která mají na starost zdraví našich dětí.

Dominika J.

Rádi bychom se podělili o naši zkušenost s očkováním. V době, kdy naše druhorozená dcera měla být očkována Hexavakcínou, byli někteří členové naší rodiny nemocní. Poprosili jsme tedy lékařku o odložení. Asi po týdnu stále ještě všichni v rodině nebyli úplně zdraví, dětská lékařka o tom věděla, ale dceru naočkovala. Dceři hned odpoledne vyskočila teplota a po pár dnech byla nemocná, lékařka diagnostikovala angínu. Následně dcera dostala všechny dávky Hexavakcíny.

Očkování MMR vakcínou (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám) jsme u druhorozené dcery opět odkládali, protože jsme čekali na dobu, kdy v rodině minimálně 14 dní nebude nikdo nemocný. Naše starší dcera měla po očkování MMR vakcínou silnou reakci, tak jsme v tomto případě byli obezřetní.

Než jsme stačili nechat dceru naočkovat, protože byl doma stále někdo nemocný, předvolali nás na hygienickou stanici kvůli odmítání nechat naši dceru očkovat MMR vakcínou. Museli jsme zde s manželem vysvětlovat, proč dcera nemá toto očkování. Bylo to pro nás značně nepříjemné. Chtěli jsme jen pochopení pro to, že špatná zkušenost s předchozím očkováním, a hlavně vypuknutí jiné nemoci vyvolané oslabením organismu očkováním, nás děsí a bojíme se jí. Protistrana při jednání pro nás pochopení neměla, neustále nám bylo opakováno, že ohrožujeme jiné děti. Tomu jsme plně nerozuměli – když jsou ostatní děti očkované, nemohou být přeci ohrožené.

«... oznámení o odsouvání očkování hygienické stanici naší pediatričkou bylo protizákonné. Toto zjištění nás šokovalo, a ztratili jsme tak poslední zbytky důvěry, které jsme k lékařce měli.»

Později jsme se dozvěděli, že oznámení o odsouvání očkování hygienické stanici naší pediatričkou bylo protizákonné. Toto zjištění nás šokovalo, a ztratili jsme tak poslední zbytky důvěry, které jsme k lékařce měli.

E.Ch.

Předtím, než jsme nechali syna očkovat první dávkou hexavakcíny, jsme si o očkování hodně zjišťovali. Četli jsme různé knihy, studie, články, protože s manželem ke všemu přistupujeme zodpovědně a chceme mít jistotu, že než se rozhodneme o něčem zásadním, máme k tomu dostatek informací. S manželem jsme se dohodli,

že syna necháme naočkovat hexavakcínou ve schématu 2 + 1; také jsme měli jasno v tom, že s očkováním začneme nejdříve v půl roce věku. Naše tehdejší pediatrička chtěla očkovat dříve (ve 3 měsících), ale my jsme na svém rozhodnutí počkat do půl roku trvali. Zkoušela prosadit očkování, když byly synovi 4 měsíce, ale opět jsme byli neoblomní. Pak ale začal opravdový nátlak. Vyjádřila jsem pediatričce své obavy a žádala odpověď na otázky, ve kterých jsem chtěla mít jasno. Mimo jiné mě zajímalo, jestli pro syna nepředstavuje očkování riziko, když manžel trpí Crohnovou chorobou (jedná se o autoimunitní onemocnění). Také s jakými nežádoucími účinky se setkala a co můžeme dělat v případě, že se nějaké po očkování objeví. Na tyto dotazy mně pediatrička odpověděla, že není o čem diskutovat! Tvrdila, že s žádnými nežádoucími účinky po očkování se nikdy nesesetkala, o encefalitickém pláči slyšela poprvé, neměla nejmenší ponětí, jaké vakcíny jsou u nás na trhu (zajímalo nás, které mají nejnižší obsah hliníku, a které jsou tedy relativně šetrnější); dokonce odvětila, že toto ani nehodlá zjiš-

«Proč má dítě trpět za to, že se u něj vyskytly nežádoucí účinky?»

tovat... A pak řekla, že si máme hledat jiného doktora. To vše pouze proto, že jsme jsme dávali otázky, na které je jako doktorka povinna dát odpověď.

Přešli jsme tedy k jiné doktorce. Ta má naštěstí k očkování zcela jiný přístup, dále se ve svém oboru vzdělává, na otázky bez problémů odpovídá a snaží se vyjít rodičům v jejich požadavcích vstříc. Syn dostal 1. dávku hexavakcíny v půl roce, 2. dávku v 8 měsících.

Při obou očkováních byl naprosto zdravý. Protože se naše pediatrička zabývá i homeopatickou léčbou, bral syn 3 dny před a 3 dny po očkování homeopatika na detoxikaci. V obou případech snášel očkování velice dobře, vlastně jsme ani nezaznamenali bezprostřední reakci. Avšak asi po týdnu od 2. dávky hexavak-

cíny začal špatně spát... Nejprve jsme si mysleli, že za to může růst zubů, ale když ani po měsíci a půl synovi žádný zub nevyrostl, začali jsme mít podezření, že se jedná o nežádoucí účinek očkování. Problémy se spánkem se navíc začaly stupňovat. Syn se začal budit uprostřed noci s pláčem, i když předtím spal téměř celou noc. Před očkováním se v noci vzbudil zřídka, a když se tak stalo, stačilo mu dát dudlík a spinkal dál. Tentokrát ale žádný dudlík nepomůže a syn pláče a pláče... Někdy pomůže nakojení, někdy ani to ne. Často pláče v postýlce a zoufale se snaží usnout. Tento stav trvá někdy půl hodiny, někdy až dvě hodiny. Poté většinou naprostým vyčerpáním usne. Budí se několikrát za noc, jeho spánek tedy není kvalitní, protože je přerušovaný. Přes den se kvůli tomu rychle unaví, ale usnout je pro něj extrémně těžké... Během toho, co se snaží usnout, se škrábe na rukou. Nevím, jestli mu to pomáhá usnout, ale má kvůli tomu ekzém, kterým trpí, rozškrábaný do krve. Během dne spí dvakrát, maximálně 30 minut. Některé dny a noci to relativně jde, ale je to velmi vyčerpávající. Jsme unaveni já, syn i manžel. Je to opravdu zásah do běžného denního fungování a režimu nás všech. Navíc pohled na nešťastné dítě, které pláče

**«Kdo nám zaručí,
že s dalším očkováním
se porucha spánku
ještě nezhorší?»**

jen proto, že chce spát, a vy mu nemůžete nijak pomoci, je prostě strašný... Je to pocit naprosté bezmoci.

Problémy se spánkem u syna přetrvávají více než dva měsíce. Naše nová pediatřka našťastí nic nebagatelizovala. Řekla nám, že porucha spánku opravdu může být následek

očkování, a doporučila nám homeopatickou léčbu. Také chápe naše obavy z dalšího očkování... Doufáme, že se synovy problémy se spánkem zlepší, ale jistotu nemáme žádnou. Kdo nám zaručí, že s dalším očkováním se porucha spánku ještě nezhorší? Nebo že se nepřidají další závažné nežádoucí účinky? Fakt, že nám syna nevezmou do školky a že nám bude hrozit pokuta, pokud se rozhodneme dál neočkovat, mi přijde naprosto absurdní. Proč má dítě trpět za to, že se u něj vyskytly nežádoucí účinky? Proč by mělo být jeho zdraví obětováno „vyššímu dobru“, jak často zdůrazňují ti, kteří o očkování rozhodují? Z direktivního a represivního přístupu státu a příslušných autorit jsme zklamaní a znepokojení, protože jsme s manželem přesvědčeni, že je nutné k očkování přistupovat individuálně podle zdravotního stavu dítěte, ne podle striktně daného očkovacího kalendáře, který dítě zcela ignoruje.

Ezerie A.

SEBIK A OČKOVÁNÍ

Syn Sebastian, nyní tříletý, je naše druhé dítě. Těhotenství a porod byl v pořádku, narozen v 8/2012. Syn se vyvíjel dobře, přibíral, byl plně kojen. V 10/2012 byl naočkován první dávkou hexavakcíny. V 11/2012 dostal druhou dávku hexavakcíny. Po 14 dnech se mu objevila vyrážka v obličejí, začal bojkot kojení, a jak jsem později zjistila, takové zkušenosti mělo po

očkování více maminek. V lednu 2013 byl očkován třetí dávkou hexavakcíny. I přes dotazy na doktorku, zda je očkování při vyrážce vhodné, jsem byla ujištěna, že v očkování není problém. Do týdne po očkování měl celý obličej pokrytý mokvajícím ekzémem, který se postupně rozšiřoval po celém těle.

**«Nikomu bych nepřála
zažít ty probdělé noci,
nešťastné, škrábající se,
uplakané miminko.»**

Nikomu bych nepřála zažít ty probdělé noci, nešťastné, škrábající se, uplakané miminko. Následovalo odmítání kojení i umělého mléka. UM ihned po vypití vyloučil v podobě průjmu. Po dlouhé čekací době jsme se dostali na

kožní a alergologii, kde mu byly udělány krevní testy. Během čekání na výsledky testů jsme se obrátili na alternativní medicínu, kde nám řekli, jaké má alergie. Po nastavení opatření a léčbě se Sebik začal postupně hojit. Po 3 týdnech jsme znali výsledky krve, které nám potvrdily, že po očkování neměl Sebik vytvořeny protilátky ani na jednu z očkovaných nemocí, ale zato byla zjištěna alergie na vajíčko, pšenici, rýži, mléko, ořechy...

Nyní je ve třech letech díky dietě a všemu, co s ním podstupujeme, bez ekzému. A na doporučení alergoložky postupně zkusíme do jídelníčku zařadit pšenici. Do budoucna věříme a doufáme, že se jídelníček bude moci upravit a Sebik se již nebude trápit.

Lenka a Sebastian

Ráda bych se s vámi podělila o náš očkovací příběh. Vždy jsem chtěla dopřát dětem to nejlepší, to platilo i o očkování. Připlatili jsme si nad rámec povinného očkování za vakcínu Prevenar13 (nepovinné očkování proti pneumokoku), ale s ní přišly překvapivé problémy. Dcera na ni negativně zareagovala a zkušenost to vůbec nebyla příjemná. Očkování jí oslabilo imunitu (IgA), zvýšilo nemocnost, na několik měsíců zastavilo vývoj řeči, po aplikaci ztrácela tři dny rovnováhu a zažila několik nežádoucích účinků popsanych v příbalovém letáku. Reakce nebyla uznána jako související s vakcínou.

Další očkování jsme začali opravdu důkladně zvažovat, protože jsme nechtěli zdraví dcery znovu ohrozit. K očkování vakcínou Priorix proti dětským nemocem jsme přistoupili až před nástupem do mateřské školy, aby nebyla diskriminována a vyloučena z předškolního kolektivního vzdělávání. Tímto náš očkovací příběh pokračuje.

«... časová souvislost mého onemocnění s osypáním dcery přinejmenším zarážející.»

Dne 30. 4. 2015 byla očkována a 14 dní na to dostala večer teplotu 38,5 °C, do rána teplota klesla, následující večer se vše opakovalo a třetí den se osypala od krku po břicho hustou růžovou vyrážkou.

Inkubační doba zarděnek je 14–23 dní, 17 dní po osypání dcery jsem si na čele našla růžové pupínky, do večera mi stoupla teplota na 38,7 °C, měla jsem zimnici, bolesti kloubů, bolest hlavy po dobu trvání teploty. Po dvou dnech teplota zcela ustoupila a vysypala se vyrážka, několik pupínek na dekoltu a hustá růžová vyrážka na celém břichu. Vše do večera velmi vybledlo. Natekly mi uzliny pod ušima a vydržely nateklé více jak týden po vymizení vyrážky. Došla jsem si na odběry krve 9. 6. a byly pozitivní na rubeolu (zarděnky), závěr mé obvodní lékařky zněl „Odezdnávající infekce“. Očkována proti zarděnkám jsem byla v roce 1994.

Dítě ve věku 15 měsíců, tedy ve věku, kdy se obvykle aplikuje MMR vakcína (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám), má mnohdy těhotnou maminku. Maminky nemají tušení o stavu svých protilátek na zarděnky, o stavu své imunity, ani o tom, co může vakcína způsobit.

Vzhledem k tomu, že se v ČR vyskytuje ročně pouze několik případů zarděnek, je časová souvislost mého onemocnění s osypáním dcery přinejmenším zarážející. Chtěla bych po své zkušenosti varovat maminky, aby byly opatrné s podáním vakcíny v době svého těhotenství, protože o ochranu nenarozených dětí jde u očkování MMR vakcínou především a přehlížení rizika její význam popírá.

Blanka a Kristýnka M.

Až do svých 21 let jsem byla naprosto zdravá. Hodně jsem sportovala, nevěděla jsem, co je chřipka, angína, prakticky ani rýma. V tu dobu se objevilo na trhu očkování proti HPV viru. Zdálo se, že jde o zázrak, častá reklamní propagace a posléze doporučení mého tehdejšího gynekologa vedly k tomu, že jsem s přesvědčením, že pro své zdraví dělám to nejlepší, investovala nemalé peníze, které jsem jako studentka vysoké školy vydělávala po brigádách, do vakcíny Gardasil.

Již po první dávce ze tří jsem se začala cítit hodně unavená, ale očkování jsem to nepřipisovala, přeci jen studium a práce dohromady nebylo nic jednoduchého. Po třetí dávce však nastal zlom.

Každý druhý měsíc jsem byla nemocná. Těžké záněty horních a dolních cest dýchacích, moje lékařka mi sdělila, že mám prakticky nulovou imunitu. Po pár měsících se přidaly záněty děložního čípku. Na to, že by tento stav mohl mít souvislost s očkováním, mě upozornil po několika letech až můj nový gynekolog. Velmi se podívoval, jak mi můj předchozí lékař mohl očkování v mém věku doporučit, a sám mi řekl, že má s tímto očkováním u svých pacientek mnoho negativních zkušeností. Prý mohu být ráda, že jsem otěhotněla.

«... mám prakticky nulovou imunitu. Po pár měsících se přidaly záněty děložního čípku. Na to, že by tento stav mohl mít souvislost s očkováním, mě upozornil po několika letech až můj nový gynekolog.»

li jsme kvůli této otázce spoustu bezesných nocí, ale naštěstí máme skvělou pediatričku, se kterou jsme se domluvili, že očkování odložíme do šestého měsíce.

Již od 3. měsíce Tomáška dost trápily zoubky, byl kvůli tomu hodně zahleněný, a dokonce měl i třikrát laryngitidu. Pokaždé, když jsme šli k paní doktorce na kontrolu, měl zvýšenou teplotu. Naše lékařka byla opravdu rozumná a v takovémto stavu ho ani sama očkovat nechtěla.

Také se ukázalo, že má Tomášek alergii na bílkovinu kravského mléka.

Vzhledem k tomu, že vakcíny obsahují kasein, jsme po dohodě s pediatričkou očkování odložili na neurčito. Již teď je jisté, že vyhlášku o očkování nezvládneme dodržet, a i když nejsme odpůrci očkování, dotknou se nás velmi citelně represivní kroky státu – nepříjetí do školky, žádné školní výlety a dětské skupiny, pokuty. Přitom nám jde jen o zdraví našeho dítěte...

**«Také se ukázalo,
že Tomášek má alergii
na bílkovinu kravského
mléka.»**

Veronika P.

Nejsme naštěstí rodiče, kteří mají doma potomka s nežádoucími účinky po očkování, ale jsme rodiče, které zajímá, co naše děti jedí, v jakém prostředí vyrůstají, a pokud stůňou, tak jak se dá případná nemoc léčit přírodní

«Po jejím dlouhodobém neutišitelném pláči po druhém očkování jsme se rozhodli v něm zatím dále nepokračovat»

medicínou. U konvenční medicíny se vždy zajímáme o obsah léčiv a případné nežádoucí účinky.

Proto jsme se začali zajímat i o očkování. Syn je téměř očkovaný, kromě DTP v deseti letech, a dcerka má „pouze“ 2x hexavakcínu ve 3. a 4. měsíci.

Po jejím dlouhodobém neutišitelném pláči po druhém očkování jsme se rozhodli v něm zatím dále nepokračovat a shánět si co nejvíce informací. Přečetli jsme na toto téma dost knih, hledali informace ve studiích, byli i na několika přednáškách a zvažovali obě strany. Nakonec jsme se rozhodli, že pokračovat s očkováním zatím opravdu nebudeme.

Přestěhovali jsme se za město a když se blížil školkový věk dcerky, šla jsem za paní ředitelkou zdejší MŠ a po pravdě ji seznámila s naší situací. Domluvily jsme se na přijetí do MŠ s tím, že přineseme potvrzení od dětské lékařky s důvodem, „ proč neočkujeme, a že je dcerka zdravá. Také jsme s manželem sepsali pro MŠ své důvody, proč neočkujeme, a že v případě onemocnění dcerky nebudeme po MŠ vyžadovat žádnou náhradu.

Dcerka tak mohla nastoupit. V té době ovšem začalo být téma neočkování hlasitě diskutováno v médiích. Represe a vysoké sankce pro

školky a jiná zařízení, která přijmou dítě, byť i s jedním chybějícím očkováním, paní ředitelku polekaly, neboť by pokuta pro tuto MŠ byla likvidační. A ačkoliv měla dcerka měsíc po zkušební době, paní ředitelka nás ze strachu propustila. Byla to pro nás velká rána pod pás. Čtrnáct dní před tím jsem totiž nastoupila do velmi dobře placené práce a jiné hlídání jsme neměli. Pomohla nám až má sestra, která dceru hlídala do doby, než jsme se dovolali pomoci krajského úřadu, který rozhodl v náš prospěch. Dcerka se tak mohla vrátit zpět do školky. Přestože máme z KÚ příslibenou podporu v případě

«... paní ředitelka nás ze strachu propustila.»

sankcí, které školce hrozí, strach z pokuty pro MŠ u paní ředitelky přetrvává, což je pro všechny velmi nepříjemné.

V době, kdy se řešilo, zda dcerka bude muset opustit MŠ, kde byla již zvyklá a měla to tam ráda, bylo pro nás všechny velmi stresující. Celá situace byla pro mne o to náročnější, že jsem právě nastupovala do zaměstnání. Jsme rádi, že to nejhorší je snad za námi. Doufáme, že brzy nastane svoboda ve volbě očkování bez represí pro nás i naše děti, stejně jako ve většině vyspělých zemí západní Evropy.

Je pro nás těžké věřit tomu, že by stát měl naše děti raději, než my, rodiče.

Alena O.

Jsme normální čtyřčlenná rodina – otec, matka, syn a dcera. Naše teď už téměř dvouletá dcera Klára O. měla škaredou reakci po očkování 4. dávkou hexavakcíny, a to v jejích 16 měsících (první hexavakcínou byla naočkována v půl roce života). Den po očkování měla levou nohu nateklou a horkou od kyčle až ke koleni, kolem vpichu měla fialový „koláč“ o průměru cca 10 cm, nemohla dva dny chodit a celé je proplakala. Otok ustupoval téměř dva týdny. Jediný způsob, jak jí pomoci, bylo ledování nohy zmraženou zeleninou, což jí nebylo vůbec příjemné.

«Nejsme odpůrci očkování, ... ale po této reakci se o dceru bojíme, a to opravdu moc.»

Také den po zaočkování 4. dávkou hexavakcíny se jí objevil atopický exém na levé bradavce a během dvou měsíců se jí po celém těle vytvořila ekzematická ložiska, která nešla vyléčit mastmi ani užíváním antihistaminik.

Bohužel pediatrička naší dcery tuto reakci neuznala, nikde ji nenahlásila, i když na stránkách SÚKL se jasně píše, že je taková reakce důvodem k nepokračování v očkování. A nyní nás do dalšího očkování MMR vakcínou (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám) nutí i školka, která nesmí dceru nedoočkovanou povinnými vakcínami přijmout. Matka Kláry by potřebovala chodit do práce, vydělávat peníze pro rodinu, pomoci otci platit hypotéku, odvádět daně, ale bohužel nemůže, protože dceru nepřijmou do školky a jiné hlídání není. Nejsme odpůrci očkování, náš starší syn má veškeré povinné vakcinace. Ale po této reakci se o dceru bojíme, a to opravdu moc.

Matka Kláry O.

Matyáš S., se narodil v září 2013, těhotenství i porod byly zcela v pořádku, v rodině nemáme žádná neurologická onemocnění. Chlapeček byl velký, dobře prospíval, psychomotoricky byl v normě, spíše trochu napřed.

Na první očkování přišla řeč někdy kolem 6. týdne, pediatrička nám dala letáčky o Rotarixu, Synflorixu a Prevenaru, poděkovali jsme a dál neřešili. Na kontrole ve 3 měsících jsme s díky obě vakcíny odmítli, doktorka souhlasila, že u našeho dítěte to není nutné. Není zastáncem plošného očkování nepovinnými vakcínami. Ale dostali jsme se k povinnému, vysvětlila nám, proti jakým nemocem je a domluvili jsme se, že ještě nechceme. Nebyl problém.

Rozhodli jsme se, že budeme očkovat v 6 měsících, museli jsme ale lékařce podepsat papír o nesouhlasu s vakcínou. Doktorka nebyla nadšená, ale řekla, že je to je naše rozhodnutí. Dostali jsme přednášku o přehánění nežádoucích účinků a doporučení nechodit mezi větší počet lidí kvůli černému kašli. Pozvánka na další prohlídku s očkováním byla přesně v den, kdy měl Matyáš 6 měsíců. Očkování v ordinaci proběhlo celkem bez problému, pak jsme čekali půl hodiny v čekárně a odešli domů.

Když jsme chlapce posadili do auta, úplně zvadl, padla mu hlavička a byl jak hadrový panáček. Domů jsme ho nesli bezvládného, vypadal, jako by spal, ale nespál – díval se, ale nevnímal nic. Doma asi na dvě hodiny usnul, což se nám do té doby nestalo. Byl nespavec a pořád čilý. Pediatrička ale říkala, že může být spavý, tak jsme nic neřešili. Další dny se zdálo vše v pořádku. Až 4. noc po očkování nás v noci vzbudil monitor dechu: ne pomalým pípáním, ale opravdu až silným alarmem. Chlapec byl úplně ztuhlý a opravdu nedýchal. Třásli jsme s ním a asi po třetím zatřesení se zhluboka několikrát nadechl a dál spal, do bdělého stavu se neprobudil. Byli jsme tak v šoku, že když jsme slyšeli, že dýchá, nechali jsme ho být a šli si lehnout, i když moc už sme toho už nenaspa-

«Chlapec byl úplně ztuhlý a opravdu nedýchal.»

li. Jestli byl i v bezvědomí, nevíme, protože jsme v tom šoku nerozsvítili. Ráno bylo vše v pořádku. Volali jsme dětské doktorce, ta nás pro jistotu pozvala, vše zkontrolovala, omluvila se, že se jí nic podobného nestalo a zavolala na dětskou kliniku, kde domluvila příjem.

Na klinice jsme strávili 2 dny, Matyáš prošel neurologickými a kardiologickými vyšetřeními, odběry krve, ale na nic se nepřišlo. Respektive nepotvrdilo se podezření na reflux, na který to chtěli všichni hodit. Jen neuroložka měla od začátku jasno, že pokud bude EEG v pořádku, je to z očkování, a s tímto závěrem jsme odešli.

**«... nikdo nám neřekl,
co přesně ve vakcíně
problém způsobilo.»**

Dostali jsme odklad dalšího očkování o 6 měsíců a po kontrole neurologem. V roce bylo vše v pořádku, takže očkování bylo povoleno, ale až když jsem sama

zjistila, že v příbalových letácích je kontraindikací pro další očkování neurologická reakce, začalo se řešit, čím očkovat.

Aktuálně je synovi 21 měsíců, další očkování zatím nemá, protože pro něj neexistuje vhodná kombinovaná vakcína. Má tedy uznanou zdravotní kontraindikaci. Což ale nesouvisí s očkováním Priorixem (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám), to je jiný typ vakcíny, takže dle lékařů můžeme očkovat dál. Živou vakcínou je možné očkovat rok po epizodě. Zatím jsme domluveni na odkladu na 3 roky.

Po naší zkušenosti se očkovat bojíme. Nikdo nám neřekl, co přesně ve vakcíně problém způsobilo, kompletní složení vakcín nelze dohledat, tak jak si můžeme být jisti, že se teď nic nestane? Zřejmě nás čekají ještě komplikace.

Rodiče Matyáš S.

ADÁMEK RÁNO OTEVŘEL RUČÍČKY A KŮŽE MU POPRASKALA

Jmenuji se Aneta a jsem maminkou dvou synů, Adámka a Matýska. Tato naše zkušenost s očkováním se týká Adámka. Narodil se v srpnu 2010 jako zdravé miminko. Už ve dvou měsících dostal vakcínu Rotarix. Nevím už, koho to napadlo, jestli mě nebo doktorku, každopádně to bylo brzy. Myslím, že mi to pediatrička měla vysvětlit a rozmluvit nebo měla sama počkat. Ve třech měsících dostal syn vakcíny Infanrix Hexa, Prevenar (nepovinné očkování proti pneumokoku) a Rotarix. Vše najednou, což až teď vím, že je problematické... Samotní výrobci vakcín tento postup nedoporučují, naše lékařka ale aplikovala všechny vakcíny najednou zcela samozřejmě. To bylo 9. 11. 2010. Já, tenkrát neznalá, jsem důvěřovala systému, lékařce a věřila jsem, že dělám pro své dítě to nejlepší. Doktorka mě ujišťovala, že to je bezpečné. Nebyl žádný dotaz, jestli není nemocný, nemoci v rodině apod. Zkrátka přišel čas, tak se musí... Do druhého dne se Adámkovi začala objevovat suchá místa kolem zápěstí a pod koleny. Ten měsíc do dalšího očkování to postupně zmizelo.

Další vakcína, Infanrix Hexa a Prevenar, přišla za měsíc, tj. 10. 12. 2010. Objevil se encefalitický pláč trvající 6 hodin. Na to v životě nezapomenu. Adámek

«... paní doktorka z alergologie jednou jen tak mezi řečí utrousila, že to vypadá na následek očkování.»

se nedal uklidnit, jednu dobu nemohl ani dýchat a já už pak brečela s ním. Kdo to nezažil, nepochopí, není to jen obyčejný vztekavý pláč... Suchá ložiska se zvětšila a mizela mnohem hůř. Ptala jsem se na to pediatričky, ale byla jsem ujištěna, že to nic není, že může mít ekzém po tatínkovi

(manžel měl jako dítě astma). Máme prý jet k moři, že z toho vyroste. Myslím, že už tenkrát malý nebyl fit, něco se dělo a doktorka to měla zohlednit.

Další očkování proběhlo 11. 1. 2011, a zároveň to bylo očkování poslední... Adámkovi se rozjel ekzém. Začal mít suchou kůži, ložiska, natékal, červené slzící oči... Škrábal se do krve, praskala mu kůže na prstech, kloubech, zápěstích. Nějakou dobu jsme to léčili s pediatričkou. Postupně jsme se objednávali na kožní a na alergologii. Až paní doktorka z alergologie jednou jen tak mezi řečí utrousila, že to vypadá na následek očkování... Z krevních testů byla zjištěna alergie na bílkovinu kravského mléka, vejce a další potraviny. Říkala, že až 90 % vakcín se kultivuje na vejcích, a to že mu to mohlo způsobit. Začala jsem se tedy o problematiku více zajímat.

Adámek měl období, kdy se zlepšoval a zhoršoval. Někdy byl nateklý, pak splasknul a kůže se mu loupala. Nemohl ohýbat prsty pro praskliny na kloubech. Ráno otevřel ručičky, a kůže mu popraskala. Žádná elasticita, vlhkost. Mazali jsme to, jezdili po doktorech. Žádná velká změna. V noci plakal, nemohl spát, já u něj seděla a mazala ho, třela, aby ho to tolik nesvědilo a mohl se vyspat. Každý den jsem měnila povlečení, všechno měl krvavé, hračky, oblečení. Přibližně od jara 2011 měl vlastně pořád stáhnuté rukávky gumičkou, aby se nerozškrábal. Škrábal se i o zeď, kam dosáhl, až byla zeď od krve. Nechtěl na sebe nechat sáhnout,

umýt, přebalit, učít se na nočník... Stále plakal. Měl nateklé uzliny a lymfatické žlázy. Na jedné kontrole v nemocnici měl uzliny v tříselech velké 2 cm, Když natáhl nožičky, měl na nich boule. Společenský život pro nás neexistoval.

«... revizní lékařka mi tenkrát od stolu řekla: „Víte co, má ruce, má nohy, pro nás je zdravej.“»

Měli jsme dietu, seznam alergizujících potravin. Někdy to bylo lepší, Adámek byl třikrát hospitalizován, byly aplikovány kortikoidy, mazání. Když jsem se ptala v pojišťovně VZP na nějaký příspěvek na léky (platíme průměrně 4 tisíce měsíčně), povlečení, peřiny se stříbrem, jídlo apod., tak mi bylo řečeno, že na nic není nárok. Dokonce revizní lékařka mi tenkrát od stolu řekla: „Víte co, má ruce, má nohy, pro nás je zdravej...“ To byl ten moment, kdy jsem se rozhodla něco změnit...

Od června 2014 jsme péči homeopatky a konečně se nám začalo dařit lépe, výsledky byly vidět již po týdnu léčby. Léčba spočívala v homeopatickém de-

toxu a změně jídla. Během týdne začal Adam velmi často chodit na záchod na malou. Snad každých 15 minut... Myslím, že vlivem léků byl zavodněný. Začal splaskávat před očima. Přes počáteční zhoršení se mu vše zahojilo. Teď, po půl roce léčby, nám z 5 léků denně alergoložka nechala jen 2.

Druhého syna očkovat nedám. Bojím se víc nežádoucích účinků vakcín než nemocí... Ani v přírodě přece dítě nedostane šest nemocí najednou. Přestěhovali jsme se, změnili pediatričku, a najednou je všechno jinak... Mladší syn měl seboreu ve vláskách, a jen na základě tohoto a ekzému brášky lékařka sama rozhodla neočkovat, že je to prý moc velké riziko a genetická zátěž.

Opravdu jsem přesvědčená, že našemu Adámkovi očkování moc nepomohlo. Špatně načasované, žádný ohled na rodinnou anamnézu, držení se tabulek... Tento příběh vznikl, protože mě jako rodiče zneklidňuje, že děti nejsou brány individuálně, lékaři někdy zastrašují a vyhrožují... Takto si opravdu nepředstavuji dobrovolný a informovaný souhlas. Jde přece o děti a jejich zdraví.

Aneta Š.

MÁME SE ŘÍDIT POKYNY VÝROBCE VAKCÍNY, NEBO LÉKAŘE?

V listopadu 2011 se nám narodila dcera Iveta S., zdravá, s váhou 3 kg, narozena v termínu. O detaily očkování jsme se zajímali u naší pediatričky. Odmítla se s námi na toto téma bavit a velmi rázně nám dala termín, kdy máme na očkování přijít. Toto jednání nás vedlo k tomu, abychom si začali informace shánět v odborných publikacích sami. Našli jsme si také jinou pediatričku, ta nám o očkování řekla více, ale jen povrchní, všeobecně známé informace, příbalový leták s námi neprobrala, četli jsme si ho doma sami.

Očkovali jsme Infanrix Hib (čtyřvalentní vakcína) v 7 měsících naší dcery, ve schématu 2+1 (1. dávka v 7 měsících, 2. dávka v 9 měsících a přeočkování v 18 měsících). Po druhé dávce očkování měla dcera velkou bouli v místě vpichu.

Když bylo naší dceři rok, začala být alergická na potraviny, které do té doby bez projevů konzumovala a také se u ní objevil atopický ekzém. Následovalo opětovné testování potravin a vyřazení alergenů z jídelníčku (mléčné výrobky, cibule, petržel, rajčata, ryby, vejce), načež ekzém a alergické projevy (zvracení) zmizely.

«Na nás jako rodiče působí velmi nedůvěryhodně, když se pediatr odmítá řídit doporučením uvedeným v příbalovém letáku.»

přípravky Joalis a další stravovací omezení). V příbalových letácích vakcín je uvedeno, že pokud je známa alergie na složku vakcíny, nesmí se vakcína aplikovat (monohydrát laktosy, laktosa, viry pomnožené na buňkách kuřecích

embryí...), ale lékaři nám bylo sděleno, že i přes to není důvod dále neočkovat. Na nás jako rodiče působí velmi nedůvěryhodně, když se pediatr odmítá řídit doporučením uvedeným v příbalovém letáku. My jsme se nakonec rozhodli řídit se doporučením výrobce vakcíny i bez pediatrem uznané kontraindikace.

V dubnu 2015 jsme podávali přihlášku do státní mateřské školy, kde naši žádost zamítli z důvodu nekompletního očkování. Chápeme, že se MŠ musí řídit platnými zákony, považujeme ale za nešťastné, že tam dcera nemůže docházet, i když se řídíme pokyny výrobce vakcíny.

Petra S.

MAGDALENKA NÁM OCHRNULA

Naše dcera Magdalénka se narodila jako zdravá holčička. Ihned v porodnici dostala vakcínu proti tuberkulóze (ani jsem to nevěděla, odnesli ji a přinesli naočkovanou). Poté byla řádně očkovaná Hexavakcínou. O očkování jsem si něco zlehka zjišťovala již po první dávce Hexy. Dbali jsme na to, aby vždy byla absolutně zdravá jak ona, tak

«Ani jsem to nevěděla, odnesli ji a přinesli naočkovanou.»

i celá rodina. Mezi očkovaním jsme dodržovali maximální rozestupy. Vše probíhalo celkem dobře, jen nějaká zarudnutí nebo byla dcerka více plačtivá. Priorix (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám) jsme se rozhodli dát až před školkou. Ve 2,5 letech první dávku, ve 3 letech dávku druhou. Naočkování první dávky proběhlo opět celkem v pořádku. Druhou dávku dostala na konci července. Byla zdravá, my jsme byli zdraví, venku překrásné počasí, prázdniny. Během několika málo dní dcera dostala ošklivý kašel, kterého jsme se nezbavili několik týdnů. Po 3 týdnech „běžného domácího“ léčení jsme navštívili lékařku, že se nám to zdá divné, že dcerka nikdy takhle dlouho kašel neměla. A vyslovili první podezření na NÚ po vakcíně Priorix. Toto nám bylo ihned zamítnuto, přesto, že tento nežádoucí účinek je uveden v příbalovém letáku. Kašel nepolevoval a trval s mírnými přestávkami půl roku. K tomu měla dcerka zduřelé mandle a byla neustále zahleněná. Absolvovali jsme několik vyšetření, poslech, výtěry z krku, ORL kvůli mandlím – zde nám řekli, že se máme objednat, až dcerka nebude mít alespoň 14 dní rýmu, což se nestalo ani po 1,5 roce. Viróza střídala virózu. Byla jsem v té době na mateřské dovolené s mladší dcerkou, takže jsme vždy řádně zaléčili, nikdy jsme nepřecházeli.

«Ani jsem to nevěděla, odnesli ji a přinesli naočkovanou.»

Priorix (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám) jsme se rozhodli dát až před školkou. Ve 2,5

Přesně si vybavuju ten „osudný měsíc“.

Majda měla silnou rýmu a kašel (opět) a pak se ve školce objevily neštovice. Samozřejmě jsme neunikli, u dce-ry probíhaly klasicky, řekla bych. V sobotu se osypala, ve středu už byla ok,

«Jen křičela a tloukla se pěstičkami do hlavy.»

hrála si, jedla, pila. Ve čtvrtek se probudila a nechtěla snídat, že ji prý brní jazyk. To už se mi zdálo být zvláštní. Poté se přidala bolest hlavičky. Jeli jsme tedy k dětské lékařce, která na Magdalence „nic neshledala“ se závěrem „asi neštovice v puse“.

O několik hodin později začala dcerka silně zvracet a bolest hlavičky už byla nesnesitelná. Ihned jsme jeli na pohotovost, kde diagnostikovali počínající zánět mozkových blan. Čekal nás převoz do okresní nemocnice záchrannou službou. Holčičku nemohli vůbec napíchnout, popraskalo jí asi 10 žil a byla podchlazená. Při příjmu měla už jen 34,5 °C.

Další den ji čekala lumbální punkce, dávky léků, antivirotika, antibiotika, lék na spánek, na uvolnění, výživa... Majduška nám ochrnula v obličeji. Nemohla zavřít oči ani ústa, viděla dvojité, měla ochrnuté okohybné svaly. Jen křičela a tloukla se pěstičkami do hlavy. Když se chtěla napít, vyteklo jí pití koutkem pusinky ven. Nemohla chodit, křížily se jí nožičky. Podstoupila magnetickou rezonanci, EEG, EKG, dostala cca 45 infuzí. Nejistili NIC, vše měla naše dcerka v pořádku, což mohu doložit i výsledky testů. Do propouštěcí zprávy však bylo nakonec k našemu údivu zapsáno: rhombencefalitida s atypickým průběhem, doporučeno neočkovat po dobu 6 měsíců. Oči se bohužel zcela nesrovnaly, nyní nosí dcera brýle a hrozí jí okluzor (předtím žádné problémy neměla a viděla dobře).

Nechceme již riskovat zdraví naší holčičky dalším očkováním, ani mladší dcerku touto vakcínou nemáme zatím naočkovanou. Jsme přesvědčeni, že tato vakcína způsobila naší dceři vážné oslabení imunity a neštovice již její oslabený organizmus nezvládl.

«Několik lékařů nám v soukromí sdělilo, že by v našem případě byli velmi, velmi opatrní, co se týče očkování.»

Nyní je dcerka v pořádku (po několika měsících cílené detoxikace). Poprvé za tolik let není nemocná. Za celou zimu měla 1x rýmu, a to jen asi týden. Magdalenska paradoxně po svém onemocnění nebude mít (díky chybějícímu doočkování) nárok na ozdravný pobyt, na školu v přírodě nebo tábor. Mladší na tom bude ještě hůř, ta už nebude moci ani do školky, a já tím pádem do zaměstnání. I když jsem byla zvyklá vždy pracovat, budu nucena po skončení rodičovské dovolené jít na sociální úřad pro dávky SSP.

Několik lékařů nám v soukromí sdělilo, že by v našem případě byli velmi, velmi opatrní, co se týče očkování. Já sama mám silnou alergii na mléko a vejce, v blízké rodině se vyskytuje astma a velice silný atopický ekzém. Mladší dcera má taktéž ekzém, zatím jen slabší formu.

«... budeme trestáni za to, že očkování našeho dítěte nemělo zcela „správný“ průběh...»

Ještě dnes, po více jak roce mám stále slzy v očích, když si vzpomenu, co musela Madlenka prodělat. Tu beznaděj, kdy dělají vyšetření na kde co a na nic nemů-

žou přijít, kdy z veselého, aktivního dítěte je během pár hodin „ležák“... To už opravdu zažít nechceme. Jsme a budeme trestáni za to, že očkování našeho dítěte nemělo zcela „správný“ průběh, a my se následně zcela logicky bojíme ve vakcinaci pokračovat a své dítě tak ohrozit?

*Jana, Anza,
Magdalénka a Kačenka M.*

V červenci 2013 se nám narodil čtvrtý syn Matouš. Zcela zdravý 4,30 kg vážící kluk.

V srpnu jsme s ním byli na první dávce očkování hexavakcinou. Malý následně celou noc neuvěřitelně plakal, křičel a vůbec nešel utiřit. Přidal se otok místa vpichu. Šest dnů po očkování se dostavila první zástava dechu, kdy došlo ke křeči dýchacích cest. Malý sípal, nemohl se nadechnout, fialověl... po prudkém zvednutí z podložky se v leknutí nadechl. Tato epizoda se opakovala 5x. Vždy to bylo z klidového stavu, kdy jsme si třeba povídali na dece. Ani jednou se to nestalo, když plakal nebo křičel. Mimo to měl hrozné křeče v nohách, kdy se mu nožičky kroutily bolestí. Hodně plakal.

V noci úplně přestal spát a z miminka, které do té doby spalo 8 hodin v kuse, se stal absolutní nespavec. Dlouhou dobu po dušení nebylo možné položit Matouška na záda. Byl úplně nepřítčný a panický. Dle lékařů si záchvaty dušení spojil s ležením na zádech. Zároveň došlo k zastavení vývoje a věci, které už uměl, se učil znovu. Také se úplně přestal smát a začal mít záchvaty vzteku. Zažívali jsme jako rodiče období velkého strachu o holý život našeho syna.

«Také se přestal úplně smát a začal mít záchvaty vzteku.»

záchvaty dušení a panický. Dle lékařů si záchvaty dušení spojil s ležením na zádech. Zároveň došlo k zastavení vývoje a věci, které už uměl, se učil znovu. Také se úplně přestal

Imunolog navrhl rozložit očkování.

Vakcinolog v Hradci se nás hned mezi dveřmi zeptal: „A jste si jistá, že nedýchal?“

Pokračoval: „Naočkoval bych ho hned... Bojíte se? Tak si pořídte monitor dechu.“

Na otázku, jestli monitor umí poskytnout první pomoc, lékař mlčel.

„Tak my vám ho naočkujeme v nemocnici na přístrojích, když se tak bojíte...“

«Zažili jsme strašný přístup a neskutečný despekt.»

Zažili jsme strašný přístup a neskutečný despekt. Na neurologii lékař do zprávy potvrdil encefalopatickou reakci, ale kontraindikaci prý napsat nemů-

že. Naší dětské doktorce tato zpráva stačí k odložení, nevíme však, na jak dlouho. Naše rozhodnutí respektuje a souhlasí s ním. Nežádoucí účinky po očkování jsme hlásili na SÚKL. Téměř všechny nežádoucí účinky našťěstí ustoupily a dnes už má syn „jen“ potíže se spaním.

Vzhledem k tomu, že už se bojíme očkovat, bohužel nemáme možnost malého umístit do mateřské školky. Hodně nás to finančně poškodilo. Vzhledem k tomu, že jsem nemohla nastoupit na místo, které jsem měla, jsem přišla o možnost nastoupit do jakéhokoliv zaměstnání.

Rodiče Matyška V.

Ve vyšším věku, než je obvyklé, jsem se dočkala a stala se maminkou. Před čtyřmi lety a před otěhotněním jsem přišla o práci, a i když mám VŠ vzdělání a bohatou obchodnickou a manažerskou praxi, tak se mi doposud nepodařilo práci najít.

Po ukončení rodičovské dovolené jsem se opět zaregistrovala na ÚP. Po roce hledání jsem dostala díky ÚP možnost absolvovat rekvalifikační kurz na lektora dalšího vzdělávání dospělých v oblasti finanční gramotnosti. Byla to velmi dobrá zpráva. Najednou jsem však musela během dvou týdnů vyřešit hlídání syna. Moje maminka má už 75 roků, po ní jsem to chtít nemohla. Státní školka nepřichází v úvahu, tam je přijímání časově složitější a navíc je striktně vyžadováno potvrzení od lékaře o očkování. Syn očkovaný není. Rozhodli jsme se takto s manželem po dlouhém zvažování okolností a studování dostupné literatury. Máme značné obavy s nežádoucími účinků vakcín a nevyhovuje nám nemožnost volby jiných méně valenčních, případně mono vakcín.

«... situace je pro nás už na hranici přežití.»

Takže jsem volila soukromou montessori školku ve Zlíně se značně vysokým školným. Adámek začal do školky chodit 9. 2. 2015 a strávil tam v průběhu tří týdnů asi 8 a půl dne. Zbytek hlídal manžel nebo moje sestra. Zhruba v polovině rekvalifikačního kurzu, tedy po dvou týdnech, jsem se dozvěděla, že se mnou počítají ve firmě, která nás školila, i do budoucna. Domlouvala jsem se tedy s ředitelkou MŠ na tom, že Adámek bude chodit už natrvalo. Na konci února, zhruba po týdnů od domluvy mi sdělila, ať Adámek „dochodí“ toto nepravidelné hlídání, ale že nastoupit nebude moci... Paní ředitelka zdůvodnila, že syna nemůže dál nechat docházet, protože mu chybí potvrzení o očkování. Paní ředitelka mi také vysvětlila, že stejné sdělení měla i pro další tři rodiče, jejichž děti docházely do MŠ pravidelně.

Adámek má nyní 3 roky a 1 měsíc. Je zdravý a silný, nemocný byl pouze párkrát s lehkou rýmou a jednou se zánětem středního ucha. Očkovaný není vůbec. I když se někdy ranní loučení neobešlo bez pláče, do školky chodil rád, hrál si s dětmi a dodnes o školce vypráví a dožaduje se, že chce „do té školky na kopec“. Měl tam své kamarády a celkově to pro něj byla výrazná změna v životě.

Při hledání zaměstnání mám značně omezené možnosti, jelikož musím hledat takovou práci, kde je volná pracovní doba, případě možnost pracovat z domu, abychom se mohli s manželem v hlídání střídat. Několik možností práce jsem už musela kvůli tomuto požadavku odmítnout. Jsem tedy se synem doma. Z manželova nepravidelného příjmu splácíme hypotéku na byt. Máme ještě další závazky a situace je pro nás už na hranici přežití.

Máma Adámka

JÁ U NÍ SEDĚLA A MODLILA SE, ABY SE NEUDUSILA

Jako milující rodiče jsme se vždy snažili své děti co nejlépe zajistit a ochránit. V době narození naší první dcery jsme jako svědomití rodiče podstoupili veškerou lékařskou péči včetně všech očkování. Neměli jsme zkušenost a věřili, že jen očkováním můžeme své dítě ochránit. První dcera měla po očkování oslabenou imunitu, byla stále nemocná, trpěla astmatem a alergiemi, ale to bylo podle lékařů u dětí normální, takže jsme tomu věřili a dál dali na jejich rady.

Druhá dcera bohužel takové „štěstí“ neměla. Již v porodnici měla po očkování na TBC výraznou reakci, kašlala a dusila se a jako novorozeně dostala ve

věku 5 dnů antibiotika, já u ní seděla a modlila se, aby se neudusila. Každé další očkování ale Barunka snášela hůře a hůře, měla horečky, celé noci plakala, opakovaně dostávala antibiotika. Lékaři tvrdili, že je to normální, malé děti přeci marodí. My tomu stále ještě věřili. Jako kdyby to nestačilo, začala mít Barunka těžké projevy astmatu a ekzému, kůžičku měla jako papír, a když natáhla ruku, kůže ji praskala a krvácela, celé noci se škrábala, nemohla spinkat, vše bylo od krve.

Po každém dalším očkování se něco přidávalo, ve dvou letech začala mít epileptické mikrozáchvaty a přestala mluvit, i tak se nadále v očkování pokračovalo dle platného očkovacího kalendáře a dle lékaře nebyl její nepří-

«Pro matku nemůže být nic horšího než jen bezmocně sledovat utrpení vlastního dítěte.»

znivý zdravotní stav problém. Nám to ale již jako normální stav nepřipadalo. Po jednom z posledních očkování jsme museli volat rychlou záchrannou službu, Barunka opuchla a dusila se. Pro matku nemůže být nic horšího než jen bezmocně sledovat utrpení vlastního dítěte.

Po této události začala Bára omdlávat a byla hospitalizována, příčina neznáma, i přes to nám bylo doporučeno dále očkovat, tyto její stavy s očkováním přeci nemohou souviset. Další vakcínu jsme měli podstoupit již v Krajské nemocnici kvůli případným dalším náhlým stavům – a teprve tehdy nám to

jako rodičům začalo docházet. Bohužel, až tak pozdě. Přestali jsme spoléhat na pediatra a hledali jiné možnosti léčby potíží naší dcery, sjezdili jsme polovinu republiky, ale vyplatilo se to: Barunka se přestala dusit, mohla znovu běhat s kamarády a nemusela se trápit s kůží popraskanou do krve. Dnes je Báře 14 let. To nejhorší máme snad za sebou, ale boj ještě úplně vyhraný není. Držte nám palce!

Lucka

Jsem matka 8měsíční dcery. Porodila jsem vyvolávaným porodem ve 35+3tt. Dcera i přes to měla 2 600g a 48cm. Byla úplně zdravá a od narození je to nejhodnější miminko, jaké znám, dokonce už v porodnici krásně držela hlavičku. V prvním měsíci začala pást koníky. Už v těhotenství mi přítel řekl, že nechce očkovat. Byla z toho strašná hádka, že jsme přeci oba očkovaní, tak proč ne i naše dítě.

Očkování proběhlo podle očkovacího kalendáře a dcera dostala první dávku Hexacima+Synflorix. Dodávám, že o tom, čím vůbec dcera byla očkovaná

(Hexacima) jsem se dozvěděla až z očkovacího průkazu. Nebyla jsem ani o jednom bohužel nijak informovaná, a to ani od lékařky. Ten den dostala horečku, ale na to jsem byla upozorněna a nijak mě to tedy nevyvedlo z míry. Začala být apatická. Doktorka řekla, že je to normální, tak jsem tedy nechala očkovat dál, podotýkám, že obě vakcíny najednou ve schématu 2+1.

Při druhé dávce se všechno opakovalo, a tím přišel zlom. Najednou jsem měla bezvládnou panenku, která jen koukala a jedla. Už nebyla tak šikovná, už jsem se nemusela bát nechat jí na posteli, ani se nepohnula. Při posledním očkování jsem toto vše zmínila, bylo mi řečeno, že se to občas stane a že to určitě není konečný stav. Pouze jsem se zeptala, jestli by byla možnost poslední dávku odložit, hned mi bylo sděleno, že se vlastně dopouštím trestného činu, že je to moje povinnost, a pokud na tom budu trvat, tak doktorka bude nucena mě nahlásit na příslušné odbory, a je dokonce možné, že mi bude dcera odebrána za zanedbání péče. To mi samozřejmě zavřelo pusu.

Od té doby se přidala snad každých 14 dní horečka na 39 stupňů, závěr – oslabená imunita. Dcera se občas i na pět minut zahleděla a na nic nereagovala, neuroložka měla vážné podezření na epilepsii, která se díky Bohu neprokázala. Sama mi mezi čtyřma očima řekla, že to je následek očkování, ale bohužel se mi to bojí potvrdit oficiálně. Až v pěti měsících se dcera zase naučila pást koníčky, v sedmi otáčet. Cvičíme Vojtovu metodu, a doposud je hodně pozadu oproti svým vrstevníkům. Prošli jsme si i úplným odmítáním jakékoli potravy. Doufám, že už se nesetkám s tím, že by lékař bral na lehkou váhu zhoršení zdravotního stavu.

«... čím vůbec dcera byla očkována (Hexacima) jsem se dozvěděla až z očkovacího průkazu.»

Teresa S., matka Laurry

KDO SE HLÁSÍ NA HLÍDÁNÍ?

Náš syn Vojtík byl od narození velmi živý, veselý a zvědavé miminko. Neustále vyžadoval pozornost, něčí společnost a podněty, na které by mohl reagovat. Všude jsme ho v klokánku brali s sebou, aby ani na chvíli neměl pocit osamocení či nudy. Od chvíle, kdy mu to jazýček dovolil, rád si s námi povídal. Opakoval slabiky a zkoušel různé opičky. Miloval, když jsme ho lechtali, šimrali po zádech nebo na patičkách. To ho ne skutečně bavilo a rozesmávalo.

«**Krátce po aplikaci MMR vakcíny se jakoby uzavřel do sebe.**»

Ve svých 15 měsících běžně používal slova máma, táta, bába, děda, báb, ham, tik, tak a napodoboval zvuky zvířátek. Lepšího vepříka než on nikdo z rodiny nesvedl, a moc jsme se tomu nasmáli.

Obraz dokonalé, spokojené a šťastné rodiny.

To, co se však jednoho dne přihodilo, nikdo nemohl pochopit. Krátce po aplikaci MMR vakcíny (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám) se jakoby uzavřel do sebe. Odvracel se od prarodičů, přestože je dříve vždy s radostí vítal a žádostivě natahoval ruce, po objetí. Přestal vyhledávat pohledy a zájem okolí. Přestal reagovat na své jméno.

Přestaly ho zajímat předkládané hračky a různé podněty. Důležitým se pro něj stalo rovnání hraček a předmětů do řady, točení kolečky a nekonečné házení kamínků do kanálu... Přestalo ho vzrušovat, když jsme se od něj vzdálili nebo se mu například schovali třeba za strom. Najednou nás prostě přestal potřebovat.

«**Většinu dovedností, které už měl, zapomněl.**»

Když měl hlad nebo žízeň, neměl snahu si o svou potřebu říct, prostě začal brečet, a když nepřišla žádoucí reakce, tak se začal vztekat. Většinu dovedností, které už měl, zapomněl. Od té doby nepromluvil ani slovo.

Svěřila jsem se se svým zoufalstvím naší doktorce. Ujišťovala mne, že je to běžné, že kluci ve vývoji bývají pomalejší. On ale nebyl pomalejší, on se najed-

nou zastavil. A to mi nedalo spát. Začala jsem hledat informace, kde se dalo. Od známých, z knížek, z internetu. Ujasnila jsem si, k čemu lze takové projevy přiřadit. Nejblíže je popisovaly testy na poruchu autistického spektra.

Vojtík je splňoval dokonale. Ještě před dovršením 3. roku jeho věku jsem zažádala naši lékařku o doporučení na všechna potřebná vyšetření, jelikož čekací lhůty na většinu z nich jsou v řádu několika měsíců. Během těch následujících čtyř jsme se synem, který ani chvilku neposedí, nenechá si nic vysvětlit a ani se ničím zabavit, absolvovali tato vyšetření:

- soukromý dětský psycholog
- klinická logopedie
- foniatrie – 2x – podruhé se spícím dítětem, aby nerozbil drahý přístroj
- neurologie – vyšetření + EEG
- centrum komplexní péče
- dětská psychiatrie
- klinická psychologie
- rozbor z kapky krve – 2x
- parazitologie – 2x

«První diagnóza byla ADHD s vývojovou dysfázíí a ve výsledku autismus.»

Některá vyšetření jsme si hradili sami, např. vyšetření opioidních peptidů z moči, které se projevují u metabolicky způsobeného autismu. Tyto výsledky však byly negativní. Zato se u syna prokázalo ohromné množství těžkých kovů a chemie, které systematicky a dodnes pracně z těla odstraňujeme.

První diagnóza byla ADHD s vývojovou dysfázíí a ve výsledku autismus.

Dostali jsme ohromné množství doporučení, jak s dítětem pracovat, koho kontaktovat, jaké pomůcky používat, do jaké školky či školy ho umístit. Nenašel se však nikdo, kdo by nám vysvětlil, jak se stalo, že se náš Vojtík změnil, nikdo nebyl schopen nám říci, proč se mu to vlastně stalo ze dne na den? Vyslechli jsme si spousty domněnek, jako např. názor, že mohlo dojít k mechanickému poškození DNA při plození syna, nebo že za to může manželův obor – pracuje jako IT.

Zato jsou si mnozí jisti, že to v žádném případě nemůže být způsobeno očkováním. Pouze někteří připustili, že by to snad mohl být spouštěč, ale to jen v případě, že k tomu mělo naše dítě již nějaké předpoklady. Jaké předpoklady to jsou? Je možné je předem definovat? Jakým způsobem lze vyloučit souvislost autismu s očkováním dříve, než k očkování přistoupíme?

Neustále mi v hlavě zní otázka: je opravu nutné, abychom pouze očkováním testovali, a u nás povinně, všechny děti s předpoklady k PAS a za každou cenu v nich toto postižení vyvolávali? Nemohu se jí zbavit. Nevím, jestli mi na ni někdy někdo dokáže odpovědět.

Co říct závěrem?

Pečlivě jsem nechala naočkovat své dítě podle povinného očkovacího kalendáře a ještě mu dopřála nějaké to doporučené očkování navíc. Syna by tedy měli bez problémů přijmout do MŠ. Bohužel, po očkovací látce MMR se z něj stal autista, a tak je pro paní učitelky náš Vojtík nezvladatelné dítě. Dnes mi ho ze školky vrátili, se slovy, že bez asistence už ho bohužel nemůžou v dalších dnech přijmout.

Dostali jsme „padáka“ ze soukromé školky.

Přemýšlím nad tím, jak budu teď řešit své zaměstnání.

Páni a dámy v Poslanecké sněmovně! Kdo z vás se hlásí na hlídání?

Eva N.

ROZPORUPLNÉ NÁZORY LÉKAŘŮ NA OČKOVÁNÍ NEDONOŠENCŮ

Mé dítě se narodilo předčasně, ve 26. týdnu těhotenství. Při propuštění z neonatologie, kde strávilo 78 dní, mi bylo lékařkou kladeno na srdce, abych si hlavně hlídala očkování, že ho nesmí nikdo očkovat bez souhlasu neurologa a očkovat že mám pouze vakcínou Infanrix Hib.

To mi přišlo divné, myslela jsem si do té doby, že očkování je samozřejmost a že má dítě chránit, tak proč by nemohlo chránit i to moje. Další šok přišel za dva dny, kdy jsme jeli na kontrolní vážení k zaskakujícímu pediatrovi, protože naše lékařka měla tou dobou dovolenou.

Tam jsme ani nestačili dítě zvážit (v té době vážila 2 050 g) a už chtěl lékař dítě očkovat nepovinnou vakcínou proti rotavirům. Že prý moc dobrá věc, jen si „zaplatím 500 Kč a dítě bude zdravé“. A že nedonošené děti se musejí očkovat co nejdříve. Podotýkám, že v té době mělo být miminko ještě tři týdny v břiše. Přetlumočila jsem sdělení lékařky z neonatologie a s díky odmítla. Na to odpověděl, že alespoň tedy nasadíme preventivně Vojtovu metodu, když je dítě nedonošené.

«... bylo mi lékařkou kladeno na srdce, abych si hlavně hlídala očkování, že ho nesmí nikdo očkovat bez souhlasu neurologa.»

Byla jsem velice ráda, když se naše lékařka vrátila z dovolené a mohli jsme chodit jen k ní. Sdětila jsem jí naši zkušenost – jen kroutila hlavou a říkala, že ona si tedy opravdu netroufne naočkovat dvoukilové

dítě, které ještě před měsícem bojovalo o život. To už byl druhý červík pochybností, a tak jsem začala studovat a zjišťovat, účastnila jsem se i několika seminářů v poslanecké sněmovně. Radila jsem se i s rodinou a při svěřením obav z očkování mi má matka oživila paměť, když mi vyprávěla, jak probíhalo očkování u mě. V té době jsem netušila, že mé problémy mohly být způsobeny očkováním.

MOJE TĚŽKÉ KOMPLIKACE PO OČKOVÁNÍ

Jako miminko jsem dostala všechna povinná očkování a vše bylo v pořádku, neměla jsem ani zvýšenou teplotu. Byla jsem zdravá, na rozdíl od mého bráchy, který byl nemocný každou chvíli. Já do páté třídy neměla kvůli nemoci zameškanou ani hodinu. Pak přišlo přeočkování proti TBC. Když mi druhý den vypadávaly věci z levé ruky, volala mamka lékaři, který jí sdělil, že je to normální a že se to srovná. „Srovnalo“ se to asi po měsíci. Ale prý jsem byla strašně unavená a pořád jsem spala.

«Od té doby jsem omdlávala několikrát do měsíce.»

Pak přišlo přeočkování proti žloutence. Pamatuji si, jak jsem stála už po aplikaci vakcíny opřená o lůžko v ordinaci, vedle mě čekaly ostatní spolužačky a mě vypadl mi z ruky očkovací průkaz, tak jsem se pro něj ohnula a zvedla jsem ho, za chvíli mi spadl znova, chtěla jsem se pro něj ohnout zase... a pak byla tma. Když jsem se probrala, spolužáci byli pryč a nade mnou se skláněl lékař a moje mamka. Lékař řekl, že se mi udělalo špatně z jehly a šli jsme domů.

Předtím se mi to nikdy nestalo. Od té doby jsem omdlávala několikrát do měsíce. Stačilo trochu větší teplo, vydýchaný vzduch nebo menší fyzická zátěž a šla jsem k zemi.

V dobré víře mě rodiče nechali ve 12 letech naočkovat proti chřipce. Z toho si pamatuji jen jediné: že jsme šli z ordinace domů, bylo mi divně, tak jsem si šla lehnout. Pak si pamatuji, že jsem chtěla jít na záchod a bylo mi tak zle, že to nešlo. Nechtěla jsem už ani pít, protože bych se musela zvedat. A když jsem se zvedla, motala se mi hlava. Chtěla jsem zavolat mamku nebo bratra, abych jim řekla, že mi není dobře, ale už jsem nemohla ani mluvit. Myslela jsem si, že to byla klasická chřipka a byla jsem nemocná tak týden. Takže jsem nechápala, co se se mnou stalo, když jsem pak najednou před koncem školního roku chodila na přezkoušení, abych nemusela opakovat ročník. Až když jsem se obrátila na svojí maminku s tím, že nechápu rozdílné názory lékařů na očkování mé dcery, jsem se dozvěděla, jak jsem reagovala na očkování já sama.

«... bratr šel telefonovat naší matce, že jsem umřela.»

Asi druhý den po očkování mne šel kvůli horečkám zkontrolovat bratr, když mamka nebyla doma. Prý jsem ležela s otevřenýma očima, vůbec jsem se nehýbala, ani jsem nemrkala, tak šel telefonovat naší matce, že jsem umřela. Matka okamžitě jela domů a volala dětského lékaře, který měl ordinaci 5 minut autem od našeho domu. Řekla mu, že celá hořím, nereaguji a téměř nedýchám. Ten jí řekl, ať na nic nečeká a volá vrtulník. Prý jsem byla mimo tři měsíce. Měla jsem vysoké horečky a zánět v těle, horečky nechtěly ustoupit.

Od té doby jsem byla nemocná ještě více než bratr, objevil se mi ekzém na rukách a omdlávala jsem i několikrát denně. Byla jsem poslána na vyšetření do nemocnice, kde se mě snažili přivést do stavu, který způsobuje mou ztrátu kontroly nad vlastním tělem, aby zjistili, co se mi v těle v tu dobu děje a proč se to děje. Do bezvědomí jsem upadla asi po čtyřech minutách od začátku vyšetření. A to takovým stylem, že mne nemohli probrat. Přístroje nemohly nalézt životní funkce. Závěr byl „neurokardiogenní synkopy s pády“. Ovšem nikdo nevěděl, jak to léčit nebo proč se to děje. Pouze jsem byla poučena, že pokud cítím, že to „na mě jde“, mám si hned, i na ulici, lehnout na zem, abych si nezpůsobila ještě zranění.

«Nikdo nevěděl,
jak to léčit nebo
proč se to děje.»

Imunitu jsem měla téměř nulovou skoro deset let po tomto očkování. Až když mi při studiu na vysoké škole došla trpělivost (třináctá antibiotika během jednoho roku), začala jsem s tím sama něco dělat a po dvou letech léčby mohu říci, že jsem si dala imunitu do pořádku. Nyní jsem přes čtyři roky bez omdlévání a dva a půl roku bez antibiotik. Když nepočítám předčasný porod mého dítěte, který se spustil také z nepochopitelných důvodů, jsem opět zdravá.

LÉKAŘI SE NESHODNOU NA OČKOVÁNÍ DCERY

Co mě ale nyní zneklidňuje, je odlišnost názorů na očkování dětí, konkrétně těch nedonošených. Jelikož jsme sledováni na specializovaných pracovištích, setkala jsem se s několika názory na očkování – jedni chtěli očkovat ještě před termínem porodu, další podle korigovaného věku, třetí skupina by očkovala až po dvou letech, protože je známo, že u nedonošených dětí se až do věku dvou let mohou objevit problémy z nezralosti. Navíc každé dítě mělo start jiný, to mé například bylo několikrát oživováno, už od narození se muselo poprat s infekcí. Naštěstí máme rozumnou dětskou lékařku, se kterou jsme domluveni na odkladu do desátého měsíce korigovaného věku dle vyhlášky. Nejspíš

ale budeme ještě odkládat, protože dcera poslední tři měsíce stagnuje na váze, protože jí rostou zoubky. Během tří měsíců jí vyrostlo deset zubů a hodně ji to potrápilo. Nechtěla jíst, spát, plakala únavou, bolestí i hladu. Zvracela, měla průjemy a horečky, neustále dokola, vždy mezi každým zubem byl klid maximálně pár dní.

Kdybych se řídila pouze rizikovou poradnou, kde chtěli dceru naočkovat při váze 3 kg i přes mé upozornění, že dítěti rostou zuby, nevím, jak by to dopadlo. Sestra s lékařkou se mi smály, že asi nepoznám „prdíky“. O dva dny později jí vykoul první zub a za další dva dny druhý zub.

«... jedni chtěli očkovat ještě před termínem porodu, další podle korigovaného věku, třetí skupina by očkovala až po dvou letech...»

Moc mne mrzí a zároveň i děsí, jaká je situace v dětských ordinacích – jak jsou rodiče ponižováni výsměchem lékařského personálu, názory rodičů nejsou akceptovány, a někdy jsou dokonce zesměšňovány. Domnívám se, že tato cesta vede pouze ke vzájemné nedůvěře a neochotě spolupráce rodičů s lékaři. Na jednu stranu chápu lékaře, v ordinacích není moc prostoru pro individuální přístup a komunikaci s rodiči, ale myslím si, že pokud to zvládá naše lékařka, mohou to zvládat i jiní. Rodiče jsou přeci s dětmi každý den a znají je nejlépe. Myslím, že by jen stačila trocha komunikace a ochoty a situace by se zlepšila, nejen co se týče důvěry rodičů vůči lékařům a očkování, ale také by se dalo předejít rizikům nežádoucích účinků nebo snížené funkčnosti vakcíny.

Bc. Erika J.

Dnešní život je o volbě. O denním rozhodování. Některá rozhodnutí jsou nezvratná. Člověk si je pak může leda tak vyčítat, protože nic víc se špatným rozhodnutím udělat nelze – ba co je horší, nejde vzít zpět a nastavit tak život před rozhodnutím. Já jsem se bohužel rozhodla nechat očkovat své dítě.

S prvním dítětem jsem byla nucena absolvovat pobyt v nemocnici kvůli rotavirům. Tam jsem od několika lékařů sklídila kritiku, proč nemám naočkované dítě – ušetřila bych ho hospitalizace! A k tomu pár komentářů typu „neschopná matka zanedbávající své dítě“. Protože jsem tou dobou byla již v sedmém měsíci těhotná se svým druhým synem, dostala jsem pro jistotu kázání, ať toho druhého nebožáka nechám naočkovat proti rotavirům, a to co nejdříve po porodu. Inu – držela jsem se rad lékařů (protože přeci chci pro své dítě to nejlepší), a syna jsem nechala očkovat v jeho třech měsících. Co se dělo dále, bych nepřála žádnému rodiči zažít.

Porod proběhl naprosto hladce, dítě se narodilo v termínu, těhotenství bez sebemenších obtíží, Apgar skóre 10-10-10, zdravý, plně kojený. Den po očkování se u syna dostavilo nechutenství, nezájem o kojení spojené s pláčem trvající týden – pro váhový úbytek jsem byla donucena ho odstavit. Měl průjem s horečkou 38,8 °C, do toho úpornou moučnivku, byl unavený, začal „plavat na bříšku“, měl pravou ruku skrčenou pod bříškem, levou nataženou, neudržel hlavičku ve vertikální poloze (z ničeho nic), přestal hýbat nožič-

«Diagnóza byla šokující: prodělané onemocnění mozku spojené s obrnou.»

kama v poloze na zádech. Mojí pediatričce se vše zdálo v pořádku, tak synovi dala druhou dávku vakcíny. Ve lhůtě 12 dnů po druhém očkování byl syn plačtivý, přestal se usmívat, měl stále ucpaný nos, aniž by měl rýmu (otok sliznice), apatický, přestal

mít zájem o hračky, zcela přestal žvatlat, broukat, v poloze na zádech jen ležel a koukal do stran, vůbec se nehýbal, stále neměl chuť k jídlu, měl otok hrtanu, horečku 39,6 °C, prohýbal se při přetáčení na bříško, přestal si prohlížet nohy, ruce, a najednou mu zcela ochrnula pravá ruka – celý den měl ručičku v pěst, od lokte stále pokrčenou, vůbec ji nepoužíval, neotáčel se na boky, nezvedal nohy nad podložku, jen ležel a koukal.

Během této doby jsem navštívila svou pediatričku třikrát s tím, že něco není v pořádku. Dostalo se mi odpovědi, že syn je zcela v pořádku, že ho moc pozozo-

ruji, že je tlustý, a proto je lenivý, že on to dožene, a já jsem přecitlivělá matka. Změnila jsem pediatričku, a nová lékařka nás poslala na neurologii. Diagnóza byla šokující: prodělané onemocnění mozku spojené s obrnou. Několik odborníků mi potvrdilo, že zastavení vývoje se u dítěte nikdy neobjeví jen tak – souvisí totiž s očkováním, a že máme štěstí, že se syn z toho dostal, že stovky jiných dětí ročně takové štěstí nemají, protože se jejich vývoj zastavil. Z vlastní vůle jsem kontaktovala dětskou fyzioterapeutku, aby nezávisle a odborně posoudila, jak je na tom psychomotoricky. Sdělila mi, že jeho vývoj je zpomalený minimálně o jeden měsíc a že je hypotonický. Musíme cvičit Vojtovu metodu, absolvovat hypoterapii... Díky usilovnému cvičení syn dohnal, co zmeškal, je opět čilý a veselý miminko.

«Několik odborníků mi potvrdilo, že zastavení vývoje se u dítěte nikdy neobjeví jen tak – souvisí totiž s očkováním...»

*J.M.Dr. Ing. Dana S.
Ph.D. LL.M.*

OBAVA Z DALŠÍHO OČKOVÁNÍ

Náš starší syn Daniel je plně očkováný povinnými i doporučenými vakcínami, včetně tuberkulózy naočkované v porodnici. Lékařem jsme byli informováni pouze o riziku zvýšené teploty a mírného otoku v místě vpichu. Syn byl po narození sledován na neurologii kvůli poporodnímu nálezu. Od narození byl Daniel hypotonický a museli jsme cvičit Vojtovu metodu, protože měl nedovyvinuté svalstvo trupu a ruky.

Mezi druhým a třetím rokem, po očkování proti zarděnkám/spalničkám/příušnicím, se syn začal postupně měnit z relativně normálního dítěte

na neurotika s autistickými sklony. Dokázal hodinu šíleně plakat kvůli tomu, že dostal lahvičku s jiným obrázkem, že jsem bez upozornění rozsvítila a podobně. Postupně jsem mu předem hlásila naprosto všechno, co se bude dít, jen abych předešla jeho záchvatům. Ne vždy to fungovalo a jeho stav se dále zhoršoval. Dva roky si uměl hrát jen s legem. Brali jsme lego na všechny výlety a návštěvy. Bez něj si nedokázal najít zábavu a upadal do amoku. Křičel, zacpával si uši, nedal se utiшит.

«Mezi druhým a třetím rokem, po očkování proti zarděnkám/spalničkám/příušnicím, se syn začal postupně měnit z relativně normálního dítěte na neurotika s autistickými sklony.»

Když měl Daniel téměř pět let, snažila jsem se řešit jeho psychický stav s pediatrem, ale dostalo se mi jen výsměchu a zlehčování. Pediatr mi řekl, že žádného dospělého autistu nezná, že syn z toho vyroste. Dětská psychologička mi poradila, jak se synem komunikovat a víc ho nezatěžovat. Původ jeho problémů zjistit nedokázali. Syn byl nešťastný uzlíček

nervů a já mu chtěla hlavně pomoci. Pediatr odmítl, že by synovy problémy mohly souviset s očkováním a trval na dalším očkování – i přesto, že poruchy nervového systému patří do seznamu kontraindikací. Syn je sice standardně proočkován a může chodit do státní školky, ale psychicky to nezvládal on ani vychovatelky.

Naštěstí může Dan chodit do blízké lesní školky, kde je méně dětí a kde nezažívá takový stres. Jediné, co pomáhá jeho stav alespoň částečně zlepšit, je detoxikace od těžkých kovů. Podle vyšetření biorezonancí má syn údajně hliník v nervové soustavě a na mozku. Ačkoli se hliník z nepodařilo zcela eliminovat, výsledky se dostavily rychle a syn se zase umí radovat z běžných situací a zvládat menší stres. Po první návštěvě lékaře odložil lego a začal si hrát s novými hračkami. Změnu vidíme i ve způsobu komunikace.

«Volíme mezi tím, že syna ohrozíme vážnou chorobou, a tím, že ho vyřadíme ze světa zdravých lidí.»

Danielovo zdraví má velký vliv na celou naši rodinu. Zažili jsme období, kdy nás jeho chování izolovalo od přátel a rodiny. Máme velký strach pokračovat v očkování. Volíme mezi tím, že syna ohrozíme vážnou chorobou, a tím, že ho vyřadíme ze světa zdravých lidí. Je to pro

nás velmi těžké rozhodování. Chceme tuto volbu udělat svobodně v rámci rodiny, ne pod tlakem finančního a společenského postihu.

Matka Daniela A.

ŠIMONEK MÁ TĚŽKOU EPILEPSII

Náš syn Šimonek se narodil 09/12 v termínu KP bez komplikací. Třetí den po narození dostal očkování proti TBC. Krásně prospíval, byl plně kojenný. Vše bylo v naprostém pořádku a my si užívali ty krásné chvíle. Šimonek byl velice akční a veselé mimčo, které už v 8 týdnech páso koníčky, usmívalo a spokojeně broukalo.

Dne 7. 12. jsme byli v poradně, kde dostal první dávku TetraCthib a Engerix, pan doktor nám řekl, že může přijít možná horečka. Ještě ten den večer jsem si po koupání všimla jemných záškubů nožiček, přišlo mi to divné a i na druhý den se to opakovalo. Dne 9. 12. jsem odvezla syna k pediatrovi, kde jsem mu popsala co syn dělá. Pediatr mi oznámil, že se jedná asi jen o novorozenecké křeče, které jsou běžné, a že nemám hysterčit.

«Ještě ten den večer jsem si po koupání všimla jemných záškubů nožiček...»

Celý víkend jsme syna sledovali a zjistili jsme, že se k nožkám přidaly i ručičky. Záškuby byly v krátkých intervalech. 13. 12. jsem opět vzala syna k pediatrovi, už i s manželem, opět nás ubezpečoval, že se nic neděje. Přesto jsme poprosili o vypsání žádanky na dětskou neurologii. Ten den jsme jeli na neurologii, kde mu natočili EEG mozku, dle neuroložky bylo vše v normě, nasadila synovi pyridoxin a objednala nás na 8. 1. 2006 na kontrolu.

Celé svátky syn prodělával denně série záchvatů a my nevěděli, co se děje. Přestal broukat, nezvedl hlavičku a byl hodně unavený a apatický. Dne 8. 1. 2006 jsme tedy přijeli na kontrolu, kde v ordinaci dostal záchvat a okamžitě skončil na Jipu s kapačkou. Druhý den prodělal syn CT mozku a znovu EEG a neuroložka nám oznámila diagnózu „Westův syndrom“, nejtěžší forma dět-

ské epilepsie. Sdělila nám, že syn bude potřebovat dlouhou hospitalizaci a že s největší pravděpodobností bude mentálně i fyzicky postižený. Dalšímu očkování dostal STOP! Genetické testy měl

v pořádku. Na magnetické rezonanci mozku nenašli nic. Dnes je synovi 9 let a je z něj ležící, záchvatující mimino, které potřebuje 24hodinovou péči.

**«... neuroložka nám
oznámila diagnózu „Westův
syndrom“, nejtěžší forma
dětské epilepsie.»**

Paulína a Jiří Ch.

Očkování našeho dítěte jsme se rozhodli po zralé úvaze odložit z důvodů silně zátěžové rodinné anamnézy. Bohužel mnohočetné alergie na kovy, které jsou součástí vakcín a autoimunitní onemocnění u otce dítěte (jež je NÚ vakcín dle příbalových letáků) není dostatečnou kontraindikací pro očkování. Každý, kdo četl příbalový leták vakcín, naše obavy pochopí.

Když jsme požádali lékařku o odklad očkování, ověřovala si tuto možnost na Krajské hygienické stanici. Během tohoto ověřovacího telefonátu dotyčné osobě z KHS tykala a zjišťovala, zda po podepsání reversu musí toto na KHS hlásit, nebo stačí jen doložit do karty pacienta. Tehdy jí bylo řečeno, že stačí založit a nic hlásit není povinna.

V polovině března 2015 jsme byli na kontrole u dětské lékařky. Oznámila nám, že do konce dubna musí povinně všechny své pacienty s výjimkami v očkování (např. i při jiném schéma, jako 2+1 místo 3+1 nebo odložení či vynechání dávky) nahlásit na OSPOD. Na naše argumenty a otázky lékařka reagovala podrážděně a úzkostně. Svě jednání nám zdůvodňovala stávajícím zákonem o ochraně veřejného zdraví a informacemi získanými z Krajské hygienické stanice. Žádnou oficiální výzvu, která by obhájila její chování, nám nepředložila, prý k tomu není povinná. Nakonec si s námi nevěděla rady, odpovídat nechtěla a doporučila nám, ať si najdeme jiného lékaře. Od té doby jsem se jí nemohla dovolat, nereagovala ani na email.

Brzy na to jsme obdrželi předvolání od úřadu i s výhrůžkou na konci. Abychom věděli, co nás čeká, předložili jsme dopis právníkovi. Ten se vyjádřil tak, že lékařka si mohla zákon špatně vyložit. Přestože nás nahlásila na OSPOD, nejednala protizákonně. Tam se hlásí podezření na zanedbání péče, čímž výjimka v očkování není.

V daný termín jsme se tedy dostavili s manželem na OSPOD. Výslech zde trval hodinu a půl. Bylo nám sděleno, že pokud odmítneme šetření či nebudeme spolupracovat, bude toto konání bráno jako důvod k dalšímu šetření. Museli jsme zde odkrýt naše finanční a společenské záležitosti. Naštěstí jsme

«Oznámila nám, že musí ... povinně všechny své pacienty s výjimkami v očkování nahlásit na OSPOD.»

narazili na chápavého úředníka, který potvrdil, že dítě nezanedbáváme. Vysvětlili jsme mu naši situaci a obavy a taktéž anamnézu otce, jež by mohla být komplikací při očkování dítěte podle klasického očkovacího kalendáře.

Všechny informace dal do evidence a také nám sdělil, že náš spis bude aktivní „jen“ půl roku. Dozvěděli jsme se šokující zprávu, že spis v archivu leží ještě 15 let po dovršení plnoletosti dítěte. Nakonec nám bylo potvrzeno, že lékařka na úřad nahlásila všechny své pacienty, které nemají očkování v pořádku.

Říkám si, co bude dál?

**«Naštěstí jsme
narazili na chápavého
úředníka, který
potvrdil, že dítě
nezanedbáváme.»**

Maminka Jana

Náš syn David L. se narodil 6/2010. Porod byl v termínu, akutní císařský řez, indikace z důvodu hypertenze matky. Těhotenství bylo fyziologické. Syn se narodil jako zdravý novorozenec, pouze měl slabší novorozeneckou žloutenku.

Čtvrtý den života byl naočkován proti TBC (cca za 4 měsíce bylo plošné očkování proti TBC zrušeno). V noci po očkování silně plakal a nešel uklidnit, novorozenecká žloutenka se výrazně zhoršila, ještě v porodnici byl několikrát na fototerapii a poté trvalo asi 3 měsíce žluté zbarvení kůže, i přes letní období. Z klidného novorozence se změnil na neklidného, uplakaného, zvýšeně dráždivého, potřeboval být neustále zabavován, uklidňován, v noci se budil v průměru 15x, kojení trvalo v průměru hodinu a bylo častější, než bývá obvyklé, masivně ublinkával.

Mezi 2.–4. měsícem života se u syna rozjela těžká forma atopického ekzému (oba rodiče jsou alergici). Z toho důvodu další očkování posunuté do 6ti měsíců věku. Od té doby již byl řádně očkován dle očkovacího kalendáře,

«Mezi 2.–4. měsícem života se u syna rozjela těžká forma atopického ekzému (oba rodiče jsou alergici)...»

přičemž byla současně vždy podávána hexavakcína a Prevenar (nepovinné očkování proti pneumokoku) dohromady. I přesto psychomotorický vývoj probíhal v normě dle vývojových tabulek, až do téměř 2 let. Syn se postupně zklidňoval, poruchy spánku vymizely a všechny problémy ustupovaly.

Ve 23 měsících byl naočkován 1. dávkou živé vakcíny MMR zn. Priorix (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám). Pár dní po vakcinaci se u syna několikrát objevil oční nystagmus, ztráta kontaktu, kdy byl jakoby „mimo“, oči mu pomalu kmitaly v horní části zprava doleva a u toho nesmyslně říkal: „éé éé mama, kde je, tady je, éé éé.“ Tato slova nikdy předtím nepoužil. Před očkováním používal syn běžně cca 10 slov zřetelně a 10

zkomoleně a asi 3 dvouslovné věty. Po očkování nastoupila velice pozvolná regrese PM vývoje a řeči, až na 0 slov. Omezoval sociální kontakt, přestal vítat rodiče při příchodu domů, reagovat na blízké osoby, přestával reagovat na své jméno, na zavolání, vytrácel se oční kontakt, až zmizel úplně, přestal sociální úsměv, porucha koncentrace, žití jakoby „ve svém světě“. Objevilo se problémové chování, vztekání, válení po zemi, křik, točení se dokola, mávání rukama s poskakováním na místě. Občas jakoby křeč ve svalech celého těla. Když přestala řeč, tak se objevilo každodenní hučení, povykování, nekontrolované výkřiky, skřeky. Venku měl svoji trasu, ze které se nesmělo uhnout. Muselo se jít pouze směrem „dopředu“, ne vracet zpět, jinak vztekání, křik. Dále přestal používat ruce (kreslení, lžíce, vidlička, chytání míče), hypotonie rukou. Přestal ovládat svěrač močového měchýře. Postupně za krátkou dobu ze svého jídelníčku vyřadil 90% potravin. Objevila se hyperaktivita, která se projevovala zejména neustálým skákáním na posteli, příp. na trampolíně (i několik hodin denně).

«Ve 23 měsících byl naočkován 1. dávkou živé vakcíny MMR zn. Priorix... Po očkování nastoupila velice pozvolná regrese psychomotorického vývoje a řeči.»

Regrese jsme si jako rodiče všimli, ale nevěděli jsme co to je, na koho se obrátit. Regrese byla velice pozvolná, ale v konečném důsledku obrovská. Po půl roce dostal druhou dávku MMR vakcíny Priorix. Bezprostředně po vpichu při čekání 30 min v čekárně u pediatra byl jak šílený, vztekavý, dráždivý, křik, jindy běžně fungujícími aktivitami nebo předměty nešel uklidnit. Před touto

«Lékařská vyšetření (neurologie, genetika – metabolické poruchy, ušní, oční atd.) jsou negativní...»

dávkou syn sporadicky používal 10 slov. Po druhé dávce očkování byla regrese již rychlejší, než poprvé a syn se velice psychomotoricky zhoršil. Vymizela řeč, komunikace, porozumění řeči. Zhoršilo se i chování, objevila se autoagrese, několikrát týdně měl záchvaty křiku s několikaminutovým pláčem, který nešel utišit. Nejdříve se objevily bezdůvodné záchvaty smíchu, po nějaké době se záchvaty smíchu střídaly se záchvaty bezdůvodného pláče nebo pláče neadekvátního podnětu, později už byly jen záchvaty neutišitelného pláče. Pokud bych to měla popsat jedním slovem bylo

by to slovo: „nereaguje“. Osobně jsem tento stav nazvala jako „duševní kóma“. Lékařská vyšetření (neurologie, genetika – metabolické poruchy, ušní, oční atd.) jsou negativní. V současné době je synovi 5 let a stále nemluví. Smysluplně, avšak nepravidelně používá asi jen 3–5 slov. Na noc má pleny, někdy i přes den. Ještě bych uvedla, že syn do 4 let, než začal navštěvovat MŠ syn prakticky nemarodil. Nikdy neměl vysoké horečky, neprodělal závažné onemocnění, závažný úraz apod.

Zjištění problému rodinu, dá se říct, paralyzovalo. Nejprve nebyl prostor zajímat se i o jiné věci. Je to pro nás fyzicky i psychicky velice náročné. Veškerý čas a energii věnujeme na uzdravení syna, vyhledávání informací, obcházení lékařů, terapií a hledání pomoci. I přesto se ale snažíme vést normální rodinný život, navštěvovat různé akce, jezdit na výlety, stýkat se s přáteli, plně se věnovat i mladšímu synovi.

Závěrem bych chtěla dodat, že jsme před očkováním neměli žádné informace o rizicích, sama jsem se v dospělosti nechávala dobrovolně očkovat a přeočkovávat (žloutenka, klíšťová encefalitida, chřipka) a vždy bez problému.

Rodiče Davidka

Na konci října 2011 se nám narodil náš první syn Matyáš. Termín porodu měl být skoro o tři týdny později. Celé těhotenství bylo bez problémů, užívala jsem si ho a těšila se na miminko. Po prasknutí plodové vody a 24 hodinách bez kontrakcí byl pro nepostupující porod zvolen císařský řez. Matýsek měl přes 3,5 kila, vše bylo v pořádku. Kojení se rovněž rozběhlo, miminko bylo zdravé, klidné, neplakalo.

Po příchodu domů nás navštívila dětská lékařka, syna prohlédla a oznámila, že podle očkovacího kalendáře se máme na začátku ledna 2012 dostavit na první očkování Hexavakcínou. Při očkování syn strašně plakal (vlastně jsem ho v tu chvíli slyšela plakat poprvé), poté se mě paní doktorka zeptala, zda chci očkovat Synflorix nebo Prevenar13 (nepovinné očkování proti pneu-

«... díky předčasnému narození syna došlo k očkování již v 8. týdnech věku.»

mokoku). Jelikož jsem v té době byla ohledně očkování zcela nezkušená, řekla jsem, že si o tom něco zjistím (upozorňuji, že paní doktorka syna chtěla naočkovat oběma vakcínami najednou ve stejný den, aby jej prý ochránila před

dalším stresem z očkování). Nakonec jsem se rozhodla pro Synflorix a po 14 dnech šla znovu na očkování.

Dětská lékařka se mě nezeptala na reakce na předchozí očkování, tudíž jsem jí sama nahlásila synovy vysoké horečky. Dle vyjádření lékařky byla tato reakce normální. Po Synflorixu ta samá situace, opět asi 3 dny čtyřicítky horečky. Po dalších 14 dnech druhá dávka Hexavakcíny a opět se stejným scénářem s vysokými horečkami. Rovněž jsem upozornila lékařku na počátek očkování od 12. týdne věku dítěte dle očkovacího kalendáře, o který jsem se začala zajímat, a díky předčasnému narození syna došlo k očkování již v 8. týdnech věku. Lékařku jsem se po neurčitých odpovědích a neochotě řešit další postup rozhodla vyměnit.

«... nastal 15. měsíc a povinné očkování MMR vakcínou. Poté jsme byli hospitalizováni na infekční klinice v FN v Hradci Králové, protože u syna propukly spalničky.»

U nové lékařky jsme syna doočkovali, horečky byly vždy, ale aspoň přístup byl lidštější. Bohužel nastal 15. měsíc a povinné očkování MMR vakcínou (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám). Poté jsme byli hospitalizováni na infekční klinice, protože u syna propukly spalničky. Leželi

«... syn je v péči neurologa a docházíme na kontroly na imunologickou kliniku, protože trpí periodickými horečkami a poruchou spánku.»

jsme tři dny na JIP a syn byl skoro celé dny na kapačkách. Bylo to strašné. Brečel, že si chce hrát, že ho bolí ručička, do toho jsme slyšeli ty příšerný zvuky přístrojů z ostatních pokojů.

Po několika měsících mělo následovat přeočkování druhou dávkou MMR. Nová dětská lékařka je však rozumná a nejdříve odebrala synovi krev na protilátky. Přeočkování už neproběhlo.

Druhého syna jsem nechala očkovat poprvé až v půl roce a domluvila se na schématu 2+1 a syn byl bez jediné reakce. Dnes je mu 19 měsíců a vakcínou MMR ještě nebyl očkovan. Starší syn je v péči neurologa a docházíme na kontroly na imunologickou kliniku, protože trpí periodickými horečkami a poruchou spánku. Strašně si to vyčítám a mrzí mě, že nemůžu vrátit čas, udělala bych vše jinak.

Rodina Matyáška

Dobrý den,

Na začátku roku 2008 se mi narodil nádherný chlapeček Radovánek. Rostl krásně, avšak byl velmi plačtivý a málo spal. Fyzicky se vyvíjel zcela normálně. Ve dvou letech, po očkování, se uzavřel do svého světa, přestal mluvit, hrát si s hračkami. Ve třech letech mu byl diagnostikován autismus. Byla to rána, smutný osud celé naší velké rodiny.

«Ve třech letech mu byl diagnostikován autismus. Byla to rána, smutný osud celé naší velké rodiny.»

Radovan nemluví, nehraje si, téměř nevnímá své další tři sourozence. Neorientuje se v čase ani prostoru, musíme o něj pečovat jako o desetiměsíční miminko – přebalovat, krmit, oblékat. Radovánek vyžaduje celodenní péči. Je velmi hyperaktivní, pobíhá sem a tam, vydává

zvuky,...moc rád skáče na trampolíně. Velice svého syna miluji a trápím se tím, že s ním nemohu verbálně komunikovat, intuitivně však vnímám jeho krásnou čistou duši. Je hodně bolestivé, že nám nemůže sdělit, co si přeje, jak vnímá svůj svět i nás.

ZDE JE JEHO PŘÍBĚH:

Můj pobyt na tomto světě byl od počátku trochu zvláštní. Narodil jsem se před sedmi lety v Benešově u Prahy s uzlíkem na pupeční šňůře. V té době mé starší sestřičce Miriam byl teprve 1 rok a 1 měsíc, mojí mamince táhlo na 40 a já jsem byl její čtvrté dítě. Rodiče mě nechtěli nechat zabít, a tak jsem se narodil. Od počátku to se mnou nemělo lehké. Po nocích jsem často plakával a moc jsem toho nenaspal. Tato „báječná“ vlastnost, nespavost, mi zůstala mnoho let. Se sestřičkou jsme chodívali do postýlky kolem 20., avšak já usínal kolem 23. a vstával obvykle kolem 5. nebo 6. hodiny, kdy jsem bušením do dveří přivolal tátu, aby mi dal mlíčko a hrál si se mnou.

Rok 2009 – Máma. Je to jedno z velmi mála slov, které jsem říkal. Máma mě dávala spát a zpívala mi písničky před spaním. Já jí na oplátku ukazoval, jak jsem silný a jak rychle umím utéct z postýlky pryč. Přesto byla trpělivá a chystala mi každý večer dobré mlíčko. Máma o mých dovednostech taky mluvila se spoustou jiných lidí. A takhle s elánem jsem se rozběhl do světa! Na procházce jsem ještě sedával v kočáře, ale svět se mi moc líbil.

Rok 2010 – Se sestřičkou jsme si v té době uměli hezky hrát. Pořád jsme se smáli a běhali. Já byl o něco menší, tak mi brala hračky, ale mně to moc nevařilo, vždy jsem si našel něco jiného. Nejráději jsem měl auta.

V půl roce mě máma nic netušícího vzala k lékařce. Ta do mě vpíchl jehlu a vstříkla mi do těla nějakou vakcínu a za pár týdnů další vakcínu. Bylo mi z toho velmi špatně, až jsem přestal dýchat a odvezla mě sanitka do nemoc-

«Od tohoto dne se můj svět od toho tvého začal vzdalovat.»

nice. Byl u mě taky táta a dávali mi tam silná antibiotika, ale ta mi taky nedělala moc dobře na břicho. Když jsem se po týdnu vrátil domů, tak mě lékařka zanedlouho očkovala další vakcínou. Copak nevěděla, že to

nechci? Ve dvou letech mě očkovali zase. Tenkrát, ač malý, jako bych věděl, že se ve mně něco zlomí. Strašně jsem protestoval, až se ta lékařka sama píchla. Protesty mi však nepomohly - máma a lékařka byly silnější než já. Od tohoto dne se můj svět od toho tvého začal vzdalovat.

Rok 2010–2011 – Kdysi do věku dvou let jsem říkal pár slov a zajímaly mě věci a hračky kolem, ale po tamtom dnu už slova postupně neříkám a věci mě nezajímají. Jsem stále více odtržen od tohoto světa. Když běžím, tak se potácím a ztrácím orientaci. Moje oči jsou smutné a pohled nepřítomný. Někam se ztrácím, něco se se mnou asi děje...

Když jsem vzhůru, tak vyžaduji soustavnou pozornost dospělého člověka. Předvádím mu, jak umím dělat hu-hu, jak umím pobíhat, skákat, gestikulovat, pokřikovat a taky stále silněji bušit do všeho, co vydává zvuky, hlavně do skel na oknech a dveřích. Když mám žízeň nebo hlad, tak přitáhnu dospělého za ruku ke špajzu nebo lednici. Jím jenom to, co mi chutná. Jím jenom rukama a od stolečku musím co chvíli odběhnout pryč. Neznámé jídlo ani nedám do pusy. Piji jenom z dětské láhve. Když se napiju, tak láhev upustím tam, kde zrovna jsem, někdy se také vylije. Hrozně mě baví lezení do výšek. V této době mi táhne na 4 roky, ale jsem silný a zdatný kluk – hravě se vytáhnu na rukách.

Miluji houpání se na klíce ode dveří, balancování na židli nebo vylézání na stůl nebo kredenc.

Nenechám si dobrovolně stříhat vlasy nebo nehty. Mytí vlasů považuji za hrubé násilí a pachatele odměňuji odporem a protesty všeho druhu. Tehdy prostě uteču pryč. Taky nesnáším, když mi někdo jakkoliv ošetřuje mé tělo. Mám proto přece důvod – špatnou zkušenost z dětství.

Na záchod nechodím – je to divné místo, ze kterého rychle prchám pryč. Nechápu, proč mě tam rodiče tahají. Mám přece pleny. Když čurám, tak o tom ani nevím, a kakání – tomu se bráním, jak to jen jde. Křížím nohy, schovávám se a pořád zatahuji hýždě. Ne vždy se to zcela podaří, takže plenu často jen ušpiním. V období mého kakání (obvyčně jednou týdně) strašně smrdím a rodiče mě často přebalují. Jejich ruce jsou takřka permanentně zvláště cítit. Když to takhle zadržuji, tak mám těžké zácpy. Bolí mě břicho a zadeček, jsem z toho velmi nerudný a podrážděný. To se ví, že se nakonec nějak vykakám – je to však dramatické a bolestivé. Pokaždé jsem odhodlán to už nikdy nedopustit a příště držet pevněji.

«Vlastně potřebuji neustálou změnu. Jsem schopen přijmout jen změnu pro mě známou, takže to musí být stereotypy – hlavně žádná překvapení.»

Mám hrozně naspěch. Být na jednom místě déle než minutu je pro mě k nevydržení. Rychle musím přeběhnout do jiné místnosti, skákat nebo bušit. Doma v bytě jsem na zeď v pokoji vybušil krásnou mapu. Několik minut jsem ochoten strávit pouze u pohádky o krtečkovi nebo autech. Vlastně potřebuji neustálou změnu. Jsem schopen přijmout jen změnu pro mě známou, takže to musí být stereotypy – hlavně žádná překvapení.

Neznámých věcí a lidí se bojím, jsem nervózní a křičím, pokud není na blízku máma nebo táta. Na návštěvách se mi nelíbí, a tak už nikam nechodíme. V restauraci nemám prostor na běhání a taky tam nemohu jíst rukama, takže se stravujeme jen doma. Já žádné kamarády nemám a většina kamarádů mých rodičů k nám už raději nechodí.

Rok 2012 – Rodiče mě taky denně vozí do školky. Chodím do speciální školky, kde se snaží porozumět mému světu. V ostatních školkách by na to neměli čas.

Moje sestřička chodí taky do školky, ale do té normální. Když jsem taky ještě chodil do té normální školky, tak mě odtamtud vyloučili. Schovával jsem se totiž paní učitelce v kuchyňce na kredenci a nevěděla, jak mě sundat. Lezl jsem tam, protože ten hluk na podlaze mi vadil. A taky jsem pořád utíkal, dveře musely být zamčené. Speciální školka je ale prima. Každý den tam s tátou jezdíme přes celou Prahu. Moc se mi to líbí, rád se vozím v autě.

Rok 2013 – Pro rodiče je velmi náročné se o mě starat. Paní doktorka jim řekla, že jsem autista (diagnóza F84,0), byla to pro ně nepříjemná zpráva. Těžko se jim rozhoduje co dál, doma jsou ještě tři sourozenci, není jednoduché o nás všechna pečovat. Nakonec se rodiče rozhodli žít každý zvlášť. Já jsem nakonec s tátou odešel do malého bytu blízko mé školky. V tom malém bytě jsem měl všechno na dosah ruky, to se mi líbilo. Mohl jsem si například v nestřežené chvíli hrát s tátovou tiskárnou, která moc hezky praskala, když jsem ji tahal za kabel po zemi.

Táta musel stále pracovat, a tak mi brzy po našem odchodu našel Lenku – osobní asistentku speciálně jenom pro mě.

Najednou se už kolem mě tety nestřídaly a já si mohl zvykat na jeden obličej. Táta do mě tehdy začal cpát nějaké hořké prášky, které jsem vůbec neměl rád. Postupně jsem se začal měnit – ustupovaly těžké zácpy a začal jsem se na svět taky občas usmívat. Taky se už nebojím ve sprše a v noci se nebudím,

a to spím úplně sám ve svém pokojíčku. Asistentka mě postupně naučila spoustu věcí – chodit na záchod, spláchnout, zavírat za sebou dveře, uklízet si hračky před spaním nebo taky samostatně jíst u stolu.

«Táta musel stále pracovat, a tak mi brzy po našem odchodu našel Lenku – osobní asistentku speciálně jenom pro mě.»

Dnes už mě dokonale zná a většinou taky ví, co chci, i když já to neumím říct. Já už taky rozumím, co po mně chce, ale stejně moc neposlušám. Jsem tvořivý a zkouším pořád nové a nové metody, jak

bych dosáhl svého. Asistentka musí být hodně silná, když se vztekám, koušu se do levé ruky nebo sebou házím o zem. Táta je z toho někdy na prášky a většinou to na něj zabere, na Lenku už ale ne. Mám ji za to rád, hodně mi ta její neústupnost pomáhá. Když je mi na blízku, tak jsem klidnější.

Dnes je mi už 7 let. Táta pořád věří, že budu taky mluvit. Proto mám taky dietní stravu a musím často koukat na to, jak ostatní u stolu jedí to, co já nesmím. Spořádám hodně zeleniny a ovoce a táta mi shání různé potravinové doplňky.

Rok 2014 – Bydlíme tam, co sestřička chodí do školy, takže to máme k sobě blízko. Sestřička je fajn, už jí začínám i trochu rozumět a házíme si spolu balónek.

Já do školy nechodím, protože mám odklad. Táta byl kvůli tomu v SPC (Speciálním pedagogickém centru), kde mu řekli, že v opravdové škole budu potřebovat ještě dalšího asistenta – „asistenta pedagoga“. Zatím chodívám do zvláštní školy, kde je takových jako já více. Paní učitelka je na nás hodná a nechává nás běhat po třídě a učíme se jen velmi krátce.

Ing. Jan S.

Měli jsme po řádném povinném očkování hexavakcínou ve 3 měsících veliké problémy – holčička byla hypotonická, neustále brečela, byl to velmi naléhavý pláč, který jsem dosud neznala. Dříve byla klidné miminko a spávala od 1 měsíce celou noc. Našla jsem si tedy něco o možných nežádoucích účincích očkování a ukázala to pediatrovi, ten se mi smál a říkal, že je to normální reakce organismu a že těm „internetům“ nesmím tolik věřit, tak jsem teda věřila jemu, protože na to přece studoval. Později jsem se dočetla, že ten děsivý zoufalý pláč je encefalitický křik a znamená zánět mozku. Co jsem to své holčičce udělala?!!! – běželo mi hlavou. Tyto informace jsem si musela dohledat sama, neboť lékař

«... holčička byla hypotonická, neustále brečela, byl to velmi naléhavý pláč, který jsem dosud neznala.»

mi o nežádoucích účincích neřekl. Navíc mi byl v ordinaci předložen Prevenar coby povinná vakcína a sestra mi dala na výběr: buď zdarma proti 10 pneumokokům nebo za 400 korun proti 13 pneumokokům, a že prý já jsem rozumná, tak určitě chci pro své dítě to nejlepší... Samozřejmě jsem si zaplatila tu „lepší“ vakcínu „proti pneumo-

kokům“, Prevenar13. Až později jsem se dočetla, že pneumokoků je něco kolem 100 kmenů – a malá se musela nakazit zrovna některým, který ve vakcíně nebyl.

Zkráceně řečeno, v 8 měsících Amálka udržela hlavičku ve svislé poloze, v roce se začala plazit, v roce a půl – po homeopatické detoxikaci – začala lézt, ve 20 měsících se poprvé posadila, ve 2 letech si stoupla s oporou, ve dvou a půl po další homeopatické terapii začala chodit kolem nábytku.

Doktor nás i přes dosavadní problémy nutil do 4. dávky hexavakcíny a prevenaru, vyhrožoval sociálkou a hygienou, což považuji za naprosto neetické. Zároveň nám neposkytl informace o možných nežádoucích účincích, i když by podle zákona měl. Nakceptoval to, že dítě není v pořádku, což je kontraindikace očkování...

«Garantuji vám, že pokud si očkováním zmrzačíte dítě, celá školka vás přestane zajímat.»

Pokud někdo argumentuje tím, že mi neočkované dítě nevezmou do školky, chce se mi brečet. Dříve bych také takto argumentovala, ale po tom, co se

stalo, se ztotožňuju se slovy jedné lékařky, se kterou jsem celou situaci konzultovala: „Garantuji vám, že pokud si očkováním zmrzačíte dítě, celá školka vás přestane zajímat.“ a měla pravdu. Do školky mi nechodící skoro-tříletáčku stejně nevezmou a stacionář pro postižené se mi pro ni zdá nevhodný, malá je mentálně v pořádku.

«Stát mě donutil povinně očkovat, dceru očkování poškodilo, ale teď mi stát nepomůže?»

Jen tak na okraj – příspěvek na péči nám zamítli s tím, že Amálka nepotřebuje pomoc v min. 3 oblastech života. Přišlo mi, že to psal někdo od stolu. Ten, kdo dělal posudek, moje dítě v životě neviděl, nedokáže si představit péči o ní ve srovnání s péčí o zdravé dítě. Stát mě donutil povinně očkovat, očkování dceru poškodilo, ale teď mi stát nepomůže?

Paulína Š.

Jsem matka dvou dětí. První syn má 18 let, studuje, je zdravý. Druhorozený syn, 13 let, zcela zdravý do dne očkování MMR (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám).

Narodil se v únoru 2002 v termínu a bez problémů. Krásné zvědavé dítě, které se vyvíjelo naprosto normálně. Seděl, kdy měl, plen se zbavil brzy, ve větách mluvil i dle záznamu pediatričky předčasně. Prostě bystré dítě, které se smálo a často pokládalo otázku PROČ.

To se však změnilo po vakcíně MMR, která mu byla do tělíčka vpravena ve 2,5 letech. Ještě ten den dostal vysokou teplotu, která klesla pouze po studeném zábalu, paralenu a čípku. Ráno při telefonátu s lékařkou jsem byla uchláchlona, že je to v naprostém pořádku a že reakce je často takto prudká. Teplota se opakovala, během čtyř dnů vyšplhala na 39. Pátý den konečně vypadal o něco lépe.

**«Druhorozený syn,
13 let, zcela zdravý
do dne očkování MMR
(povinné očkování proti
spalničkám, příušnicím
a zarděnkám).»**

14 dnů. Po půl roce dospěla dětská lékařka k závěru, že nejspíše nedodržujeme jídelníček a hygienu. Došla mi trpělivost a požádala jsem o kompletní vyšetření. Podle výsledků bylo vše v naprostém pořádku.

K pediatričce jsem už nechodila a teploty se snažila snižovat sama. Střevní potíže stále přetrvávaly a já si na celkový maraton zvykla. Po zhruba osmi měsících se vše začalo pomalu zlepšovat. Nastal však jiný problém. Syn přestával

To ovšem netrvalo dlouho a po uplynutí jednoho týdne vše začalo nanovo. Tentokrát se přidal i průjem. Poradila jsem si i bez „obtěžování“ pediatričky, ale po týdnu se vše vrátilo. Zajela jsem tedy se synem na vyšetření, kde nařídili podávat na teplotu paralen a dodržovat dietu. Tato šílenost se opakovala stále dokola v rozmezí

komunikovat a uzavřel se do sebe. Začal být unavený i při krátké procházce a vyčerpávalo ho se soustředit. Myslela jsem si, že vzhledem k tomu, co má za sebou, je to normální.

Školka mě upozornila na jeho únavu během procházky a ptala se mě, zda se doma něco neděje, že syn je rád sám a přestal komunikovat. Opět nastal kolotoč vyšetření včetně neurologa, kardio atd. Výsledek – zdrav. Přišlo na první třídu, kde bylo paní učitelce hned jasné, že syn potřebuje odborné vyšetření. Psycholožka netušila, že jde o autismus, ale doporučila speciální školu, kde počet dětí nepřekročí deset. Ve škole je spokojen dodnes. Mají tam tým lidí, kteří správně odhadli to, co se později potvrdilo, že se jedná o autismus..

Dětská doktorka mi nerada, ale s trochou pokory naznačila, že jsme jedni z mála, kdo měl takovou reakci na vakcínu. Nebudu popisovat bezmoc, která mě často dusí. Vše jen proto, že jsem bezmezně důvěřovala jak dětské doktorce, tak státu. Nyní očekáváme třetího potomka. V žádném případě se nenechám zastrašovat tím, co bude, pokud dítě nedám očkovat. Kdyby došlo k neúnosnému nátlaku, raději se na kritickou dobu přestěhuji do státu, kde je možnost svobodně se rozhodnout.

«Dětská doktorka mi nerada, ale s trochou pokory naznačila, že jsme jedni z mála, kdo měl takovou reakci na vakcínu.»

Rodiče syna B.

NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY VAKCÍNY U DOSPĚLÉHO

Ráda bych se s Vámi podělila o svůj příběh. Do 22 let jsem měla báječný život, vyrůstala jsem v bohaté milující rodině, studovala jsem, jezdila na studijní zahraniční stáže, hrála závodně tenis, závodně běhala, dělala mnoho sportů (tanec, plavání, běžky, lyže, volejbal...), měla mnoho přátel, zájmů a krásné studijní výsledky. Těšila jsem se velice dobrému zdraví.

Ve 22 letech jsem se přihlásila na prázdninovou pracovní stáž v americkém campu v Texasu. Vybrali si mě a podmínkou bylo očkování proti Hepatitidě typu B. Nechala jsem se tedy naočkovat. Krátce na to jsem úplně přestala spát, měla jsem tak strašné poruchy spánku, že jsem téměř nemohla pracovat, k tomu se přidaly bolesti hlavy, výkyvy nálad, úzkosti a deprese. Po návratu z pracovní stáže jsem měla stále virózy, angíny, byla jsem strašně unavená, nervózní a vůbec mi nebylo dobře. To trvalo asi rok. Po roce se to stále zhoršovalo a zhoršovalo, až to vyvrcholilo silnou alergickou reakcí na mastičku Ketonal, která mi nikdy před tím nevadila. Následovaly strašné vyrážky po celém těle a autoimunitní porucha, která mě ohrozila na životě. Po martýriu po nemocnicích mi v Motole diagnostikovali vaskulitidu.

Následovaly silné dávky kortikoidů, které zánět utlumily, nicméně měly silné nežádoucí účinky, kortikoidy mi vůbec nešly vysadit, záněty se stále vracely. To trvalo několik let. Závěrem bylo, že budu muset brát kortikoidy celý život. Byla ze mě úplná troska, užívala jsem stále kortikoidy. Již při mírném vysazení kortikoidů se mi stále vracely záněty, vyrážky, k tomu nespavost, úzkosti, deprese, stále angíny, chřipky, pásový opar, záněty průdušek. Hruža hrůzoucí!

Silou vůle jsem se rozhodla hledat alternativní cestu. Prošla jsem reiki, kinéziologií, reflexní terapií, homeopatií, MMS, detoxikací Dr. Jonáše a protiparazitální kúrou. Mé zdraví se pomalu zlepšovalo. To trvalo několik let. Momentálně (8 let po očkování) se cítím velice dobře, jsem zdravá, kortikoidy neberu, netrpím žádnými chřipkami, angínami. Před 11 měsíci se nám s manželem narodila dcera, těhotenství, porod, vše v pořádku.

Souvislost s očkováním mi došla až mnoho let později později. Až když jsem řešila očkování pro dceru v těhotenství a pročítala si příbalové letáky vakcín, poslouchala přednášky, tak jsem našla všechny své potíže vyjmenované v příbalovém letáku vakcíny na Hep. B a došla mi časová shoda.

Lenka P.

Náš první syn se narodil koncem roku 2008 císařským řezem po nepostupujícím spontánním porodu. Asi čtvrtý den po porodu, kdy proběhlo očkování proti TBC, jsme večer zažili neutišitelný pláč. Tehdy jsem netušila, co se děje, ani to, že to vlastně není normální. První měsíce prospíval synek dobře, jen bylo patrné, že je citlivější a úzkostnější. Měl neklidný spánek, probouzel se s pláčem. Večerní nošení a kolíbání do pozdních hodin a stálé uklidňování kojením bylo nutností.

S očkováním hexavakcínou jsme začali podle očkovacího kalendáře ve třech měsících. Po 3. dávce vakcíny, zhruba v půlroce, jsme si zničehonic všimli, že na konci spánku mívá syn až pětiminutové epizody záškubů. Navštívili jsme dětského neurologa s podezřením na spánkové apnoe. Neurolog po shlédnutí videozáznamu popsal do zprávy „myoklony“, ale zároveň nás uklidnil, že neurologický vývoj chlapce je v pořádku. Záškuby postupně vymizely. Možná pomohlo, že jsem v té době začala užívat hořčičk.

Po epizodě se záškuby se k nám dostaly první zmínky o rizicích vakcín a těžkých kovů v nich obsažených.

«... zhruba v půlroce jsme si zničehonic všimli, že na konci spánku mívá syn až pětiminutové epizody záškubů.»

Syn oslavil první rok, stěhovali jsme se a změnili pediatra. Zde bylo snazší projevit vůli ohledně dalšího očkování. Přestože jsme o tématu ještě nevěděli mnoho, shodli jsme se s manželem, že budeme opatrní, necháme synovi více času a ale

sponž prozatím odložíme očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám. Na počátku r. 2010, v měsíci, kdy měl podle očkovacího kalendáře dostat vakcínu MMR (povinné očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám), prodělal syn zánětlivé onemocnění s vysokou horečkou (bez jiných příznaků). Lékařka diagnostikovala zánět ledvin. Dnes, po přečtení mnoha informací o rizicích očkování, toto považuji za následek přetížení organismu (nejen ledvin) očkováním hexavakcínou (a v ní obsažených solí hliníku atd.), krátce před tím totiž syn dostal 4. dávku. Předpokladem mohla být vrozená dispozice, dilatace ledvinné pánvičky, pro kterou byl syn půl roku po narození sledován, nicméně tato dispozice nebyla kontraindikací k očkování.

Po synově nemoci jsme vyhledali homeopatickou léčbu. Syn začal lépe spolupracovat, byl klidnější, zbavil se úzkosti, začal konečně jíst. Do té doby téměř všechno jídlo odmítal a chtěl se stále jen kojít. S ledvinami od té doby už potíže neměl. Neměl nikdy (ani před zánětem ani po něm) zánět močových cest a do svých dnešních šesti let pouze asi dva záněty středouší. Čas od času se vracíme k homeopatii a detoxikaci dle MUDr. Josefa Jonáše, čímž se zejména daří pozitivně ovlivňovat psychiku (vzteky, úzkosti, hyperaktivita). Až na občasné výkyvy nálad máme dnes zcela zdravého, veselého i nadaného synka, který se před pátým rokem sám naučil číst.

Zbývá dodat, že odložené očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám syn už nepodstoupil, tedy nebyl dále očkovan. S tím, co jsem do dnešní doby přečetla a pochopila, pokud bych si mohla vybrat, byla bych raději, kdyby moji synové tyto tři „běžné dětské nemoci“ prodělali v dětství přirozeně.

Co očkování může udělat s imunitou, jsme mimochodem pocítili s manželem oba dva i na vlastním zdraví. V dětství jsem dvakrát prodělala zápal plic, v obou případech krátce po přeočkování DTP, od posledního přeočkování proti tetanu a klíšťové encefalitidě mám problémy s chronickým zánětem v krku a zánět ve střevě, v nepořádku hormonální systém (slinivka, štítná žláza). Podobně je na tom manžel, u nějž propukly alergie a chronické zdravotní obtíže po očkování proti malárii a dalším nemocem před cestou do Asie.

V době, kdy syn prodělal zánět ledvin, jsme o nežádoucích účincích očkování neměli téměř žádné informace. Proto jsme synovy problémy nejdříve ne-

«... Jak jsme ale později zjistili, právě zánět ledvin bývá také uváděn v seznamech nežádoucích účinků očkování v literatuře.»

dávali do souvislosti s očkováním, nehlásili na SÚKL. Jak jsme ale později zjistili, právě zánět ledvin bývá také uváděn v seznamech nežádoucích účinků očkování v literatuře.

Na základě vlastních zkušeností a příběhů dětí, které znám ze svého okolí, skutečně vnímám, že současné očkování způsobuje velké množství problémů. Bohužel zatím nevidím snahu o jejich řešení, ale pouze pocituji zvyšující se tlak vynucující očkování.

Maminka Míša

V pubertálním věku jsem trpěla několik let na velmi silnou imunodeficienci. Zpětně vidím, že to následovalo po období, ve kterém jsem dostala tři vakcíny, ale prokázat to samozřejmě nikdo nemůže. Následovala rakovina lymfatických uzlin a víc než rok trvající chemoterapie a radioterapie. Zhruba někdy po ní mi vypršela platnost vakcinace proti tetanu. Paní doktorka mně při návštěvě řekla, že bych se měla přeočkovat. Nakonec jsem se ale rozhodla, že se přeočkovat nenechám. Jeden z faktorů bylo i to, že zmiňovaná expirace vakcíny 10 let byla „od stolu“ vakcinačními autoritami prodloužena na patnáct let v okamžiku, kdy byl vakcíny nedostatek. Jelikož nikdo nedokáže zpětně v mém těle změnit fungování již jednou aplikované vakcíny, toto rozhodnutí u mě samozřejmě vyvolalo otázky ve stylu, zda vůbec někdo tuší, jak vakcína funguje, když jen pro její nedostatek změní zpětně její parametry.

Vše vyvrcholilo v letošním roce, kdy jsem 6 týdnů po císařském řezu měla příšerné kolikové bolesti břicha. S podezřením na náhlou příhodu břišní jsem přišla za doktorkou. Skutečně to nebylo nic banálního, nakonec jsem byla i hospitalizovaná. Svíjející se v bolestech jsem vyložila sestřičce své ob-

«Pacient má podepsat, že se v dostatečném předstihu seznámil s něčím, co v ordinaci fyzicky vůbec není...»

vodní lékařky, proč přicházím, a její jediná starost byla, jestli píchneme tu propadlou tetanovku.

(jako byly mé křeče v břiše) a on ho bude chtít očkovat, nebo že bude nějak banalizovat NÚ předchozí vakcíny a trvat na doočkování. Bylo to pro mne velmi smutné zjištění, že náš veterinář ke svým pacientům přistupuje s větším respektem než má obvodní lékařka.

Chovám 25 let psy a ještě jsem nezažila, že by veterinář chtěl očkovat i jen při průjmu nebo hárání. Absolutně si neumím představit, že přijdu k doktorovi se psem s podezřením na velmi vážné onemocnění

Druhá zkušenost s očkováním se týká mého syna. Paní doktorce-pediatricke jsem řekla, že chci očkování odložit, až bude starší, a že vím, že tím neporušuji žádný zákon nebo vyhlášku, protože mám stále čas. Paní doktorka to respektovala, akorát mi předala letáčky k očkování a její vlastní reverz, ať ho tedy příště přinesu (v termínu, který by jinak určila jako očkovací). Doma

jsem reverz přečetla a bylo tam, že jsem byla v dostatečném předstihu seznámena s příbalovým letákem a i přesto odmítám. Dále následovaly barevné letáčky na křídovém papíře o tom, jak je očkování přínosné. Příbalový leták nikde. Při příští návštěvě jsem si přinesla vlastní papír o odložení a ptám se po příbalovém letáku Infarixu Hexa. Dostalo se mi odpovědi, že jej nemají, neboť je dlouhý a kopírování stojí hodně peněz.

Jako rodiče, který má starost o zdraví svého dítěte, mne pobuřuje, že na barevný leták na křídovém papíře producent vakcíny peníze má, ale na dvě černobíle stránky příbalového letáku už ne, ačkoliv je povinnost s ním předem pacienty seznámit. A pacient má podepsat, že se v dostatečném předstihu seznámil s něčím, co v ordinaci fyzicky vůbec není... Má se jednat o informovaný, nebo neinformovaný souhlas?

Tyto dvě zkušenosti mě jen utvrdily, že se systémem očkování v ČR není něco v pořádku, a jen posílily mojí nedůvěru k němu. Mám pocit, že v ČR pacient nebo jeho zákonný zástupce pro doktory není žádným partnerem, nemají chuť mu nic vysvětlovat, natožpak s ním diskutovat.

Anna P.

SLOVO NA ZÁVĚR PREZIDENTA SVAZU PACIENTŮ ČR

V této brožuře jsme chtěli ukázat pohled do rodin s dětmi, jejichž rodiče nemají problém podstoupit povinné očkování. Problémem se ale následně v těchto rodinách ukázaly vedlejší účinky této medikace, které mohou být rizikovým faktorem pro některé očkované jedince.

Domníváme se, že státní politika České republiky by v rámci povinného očkování dětí měla zohlednit individuální potřeby těchto malých pacientů. Uzná-li lékař z medicínského hlediska, že je pro konkrétní dítě vhodnější nepodstupovat celou sérii očkování či některou část, tak by mělo být umožněno těmto částečně očkovaným dětem plnohodnotné zapojení se do společnosti, tj. volný přístup do školek, družin či jiných oficiálních dětských skupin. Dále měl by být brán ohled na rodinnou anamnézu.

Obecně nevidíme nutnost za každou cenu zákonem nařizovat dětem povinné očkování. Zvláště pokud je známo, že dítěti může hrozit poškození na zdraví, které by mohlo v některých případech vyústit v trvalé následky, které by pak stát měl zaplatit jako odškodnění. Stejně tak s ohledem na epidemiologickou a imunologickou situaci v naší zemi, která není nikterak horší než v ostatních evropských zemích jako je např. Německo či Rakousko a jiné.

Proto prosíme, dejme rodičům více důvěry a respektu.

Nedělejme sobě, ani jim násilí, naše děti jsou budoucnost našeho národa...

Luboš OLEJÁR
prezident Svazu pacientů České republiky

Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin
1. vydání, 2015
Vydává skupina rodičů a Svaz pacientů České republiky.
© Svaz pacientů České republiky

**V případě zájmu o citaci některého z příběhů prosíme nejprve kontaktujte
kvůli souhlasu rodičů pribehy.ocko@seznam.cz. Děkujeme.**